

Dagboekdelen van Henny van Oosterhout ten velde, 2e peloton-2compie 6 RI

Dinsdag 28 mei 1946

Om 08.00h kwam de truck ons ophalen. Heb daarna lekker geslapen tot 12.00h. Om 15.00h theorie van sergt. Krikke. Om 21.00h avond appèl. Vannacht gaan we er weer op uit. Om 02.15 h reveille, dus ga ik slapen. We hebben een korte nachtrust en het wordt morgen een zware dag.

Woensdag 29 mei 1946 Actiedag.

Om 02.00 h werden we gewekt door een korporaal v/d wacht en plenty slaap nog. Bij een flikkerend kaarspitje ons snel aangekleed. Brak bijna mijn nek over de munitie die we gisteravond op de grond klaar hadden gelegd. Vlug gegeten, veldfles gevuld met zwarte thee, dan even snel een sigaret opsteken ransel om, met 150 patronen, 6 brenmagazijnen en een handgranaat. Laat ze maar komen!

Om 03.15 vertrokken we met de trucks richting Gombel. We passeerden de stellingen van 13 R.I. Uitstappen, stelden ons sectiegewijs op, ons pel (2^e) en daarna het 3^e pel. Het 7^e R.I. moest voor ons de kampong innemen. De artillerie begon te blaffen en granaten vlogen over ons heen. De dageraad begon door te breken en we zaten te wachten bij een chinees kerkhof. We konden nog even genieten van een prachtige zonsopgang. Een rode bal juist over de heuveltoppen. We hoorden het schieten van 7 R.I.. De artilleriejeeps en radiowagens passeerden ons. Het was nog lekker koel. Bij een kruising passeerden wij de radiowagen die de verbinding aan het maken waren.

Langs de weg passeerden we een peloton KNIL-Ambonezen die zich, gewapend met geweer en Klewang, verdekt langs de weg hadden opgesteld. We kwamen in de kampong en een lawaai en een herrie. Net een kippenhok! Er werd gebruld: "Voorwaarts!!" Dan hoorden we: "links" enz. Nu, die extremisten konden precies horen wat we van plan waren. Wij moesten wachten. Tot we langs de bomerrij waren waar we ons verdekt hadden opgesteld.

Het werk van 7 R.I. was afgelopen. Nu kwam de 2^e comp. Van 2-6 R.I. aan de beurt. Rechts van ons hoorden we machinegeweervuur van lichte en zware brens. Dat waren de stoottroepen van 12 R.I.. Wij moesten ons klaar houden om in linie een grote, open sawahvlakte over te steken. De vlakte was ongeveer 800 meter breed. Het commando "Voorwaarts" klonk. Ik kroop uit mijn dekking en klauterde de droge kali over. De hele comp. liep in linie van ongeveer 800 meter breedte met het geweer in de aanslag. Ik verwachtte vuur op ons maar dat bleef uit. De zon brandde nu op ons lijf en we zweetten. Maar 'vooruit', de oversteek was eerst droog, maar het laatste stuk was er blubber en zakten we tot onze kuiten in de moerasachtige modder dat je lichtelijk vast zoog. Wietze zag ik over een heuveltje vallen met zijn kont in de modder. Ik hoorde hem vloeken en toen krabbelde hij overeind. Zo bereikten we de kampong die verscholen lag achter het geboomte. "Langzaam en voorzichtig voorwaarts" klonk het en daar hadden we de eerste hutten in het zicht. Met ? man erin. Vlug kijken....., niets te zien. En verder, doch verband houden met elkaar onderlinge afstand ± 8 meter.

Zo namen we ineens de hele kampong. Ik heb de bren nog horen schieten, waarschijnlijk van het 1^e peloton. We kwamen nu op rot terrein. Heuvels op en daar stonden manshoge doornstruiken, een vervloeking voor de infanterist. De ganse comp. draaide nu naar links. Het 2^e pel. kreeg bevel om de heuveltop op te gaan en te bezetten. We hadden hier een mooi uitzicht. Ik maakte mijn koppel los, gooide mijn brentassen af en ging zitten om te thee te drinken. Ik schatte dat het ± 10.00 h was. Mijn doek was kletsnat, daar had ik mijn gezicht mee afgeveegd. Ik kan nu begrijpen waarom ze de zon de koperen ploert noemen. Geen zuchtje wind dat verkoeling geeft.

Er kwam bericht: "eigen troepen in het voorterrein" en ja het waren de mensen van het 1^e pel. We hebben een half uur daarboven op die top gezeten. Daar heb ik mijn 4 biscuits opgegeten. Daarna daalden we de helling af. Onder in het dal stroomde de Kali.

Toen kwam het 3^e peloton van de weg af en sloeg links af om dan evenwijdig met de twee andere pelotons mee te lopen. Nu ging het dan weer naar de volgende kampong. Die lag achter een heuvel. Het is een mooi gezicht; al die secties verspreid de heuvel te zien beklimmen. Voor de top moest gewacht worden en stelling nemen. Plotseling riep Seyen: "Daar vijand!" Hij rent naar de bren en begint te schieten in de richting van de bomengroep waar de kampong ligt. Ongeveer tien personen in witte kleding. Van alle kanten klonk vuur. Ik gaf ook een schot af, maar het ketste. Ik haalde de grendel terug, maar die zat vast en eer ik een nieuwe patroon erin had, zag je niemand meer. We gingen weer in linie met het geweer in de aanslag naar voren, drongen de kampong binnen en zagen een tiental vrouwen en 2 mannen die op de grond zaten te wachten op de dingen die zouden gaan gebeuren. Een van die kerels had een schot in zijn achterste.

Ze hadden nog rood-witte vlaggetjes op van stof. Die hebben ze later van de Ambonezen, die achter ons kwamen, moeten opeten. Nu, dat zal wel lekker gesmaakt hebben, dat Merdekavlaggetje. Wel wat droog.

Toen we daar ook weer door de kampong heen waren, namen we stelling aan de heuvelrand. We hebben daar ongeveer een uur gelegen. Onderwijl brak een helse kanonnade los van artillerie, mortieren en mitrailleurs. We konden de inslagen zien. Ik schat op ± 1800 meter rondom de heuveltop en vlak daarachter zag ik een 30 tal extremisten. Je kon ze zien liggen en ze schoten met Hollandse karabijnen."Paf, paf", klonk het, maar toen werd het te warm voor de heren. De mortiergranaten vielen tussen hen in en toen smeerden ze hem maar. Ik zag nog 2 man met een draagbaar, waarschijnlijk een gewonde van hun. Ze verdwenen achter het geboomte. Wij konden niets doen. De schotsafstand was te groot voor ons.

We kregen nu ook bericht dat de actie was afgebroken en we huiswaarts gingen, maar we moesten nog ongeveer 8 km door zwaar terrein lopen. Ik nam de bren van Wietze over en we gingen dorstig en met knikkende knieën de heuvels op en af. Glijdend en vallend ging dat. In de verte zagen we een hoop volk en trucks. Daar stonden ook de mortieren opgesteld en de Vicker-mitrailleurs. Eindelijk bereikten ook wij dat punt.

We kwamen nu op de smalle weg die steil op en af ging. Daar gaf ik Wietze de bren over. Ik kon niet meer. Mijn tong was dik en droog. Nog 3 km naar onze trucks. In de verte zag je het droge gras branden waar de granaten terecht waren gekomen. We benijdden die mortierschutters die langs ons reden met de halftrucks. Ik zat in de laatste sectie. Slof, slof, gingen automatisch onze voeten. Eindelijk, daar stonden de wagens! God zij dank! We stapten op de wagens en reden weg. Wat een heerlijk koelte op onze verbrande gezichten.

Bij de legering van 13^e R.I. stopten we. Er was daar limonade en er werd chocolade uitgereikt. En toen in vliegende vaart over mooie wegen naar Tjandi. De zigzagweg naar benedenstad en eindelijk waren we op onze kazerne. Ik kon bijna niet meer lopen. Ik had mij tussen mijn benen(liezen) helemaal kapot gelopen. Van de wagen afgestrompeld en "ingerukt mars" de kamers in. Het was 15.30 h. Vlug de zware rommel van het lijf af. Alles wat nat van het zweet. Daarna gegeten. Dat smaakte! Daarna een heerlijk mandie-badje, wat knap je daarvan op. Vooral dat koele water op mijn liezen. Toen eerst de wapens poetsen. Daarna wat gerust tot etenstijd. Toen was het 18.00h. Ja, het was vandaag de zwaarste dag geweest. Ruim twaalf uur bezig aan een stuk onderweg geweest en dan nog in de gloeiende zon. We zijn toch nog naar de bios geweest. Daar werd een moordfilm gedraaid. "sir Hopkins". Daar hebben we ons een deuk om gelachen. Het was een leuke en ontspannende film. Om 21.30 h lag ik onder de wol. Maf ze.

Donderdag 30 mei 1946.

Hemelvaartsdag, een echte luierdag. Dat een mens goed, zo'n rustdag.

Vrijdag 31 mei 1946.

Vandaag grote schoonmaak in alle legeringruimten en om 13.00h plotseling bericht. Alles klaarmaken voor de ontzetting van de 1^e comp. op het vliegveld. Die zijn ingesloten door de extremisten.

Binnen tien minuten waren wij klaar. We vertrokken met de trucks naar het vliegveld(2^e pel). Daar was alles in rep en roer.

Het is daar wel veranderd op het vliegveld sinds wij vertrokken zijn. We zouden met de wagens een stuk weggebracht worden. De 1^e wagen reed weg en bij het eerste bruggetje nam de chauffeur de bocht te scherp, zodat soldaat Piet van Boxtel van onze sectie uit de truck werd geslingerd. Hij was er lelijk aan toe!! Hersenschudding en zijn arm gebroken. De wagens kwamen weer terug. Uitstappen en wachten. Ondertussen was de ambulance ook gearriveerd. Arme Piet. Eindelijk vertrokken we en gingen over de spoorrails tot achter het station. Wij waren voorsectie.

Ondertussen was ook de artillerie in actie gekomen. Bij het station gingen we de sawahs door. Modder en moeras, waar je tot je middel in weg zakte en stinken als wat! We zagen er in een oogwenk ontoonbaar uit. Het water klotste in de schoenen en het zweet droop van het gezicht. We gingen een klappertuin in met ook veel doornstruiken en moddersloten. We moesten een ketting vormen om er door te komen. Ondertussen hoorden we brenvuur van het ingesloten peloton van de 1^e comp. Het kwam links van ons. De radioman probeerde contact met het ingesloten pel. te krijgen. Op een plaats rusten wij wat en Ferdy Janssen (26 jaar, oppasser) zou in een klapperboom klimmen. Hij smet een 5 tal kokosnoten naar beneden en wilde weer naar beneden, toen een tak afbrak en hij als een kokosnoot naar beneden kwam. Hij had zich gelukkig niet bezeerd. Toen ging het vooruit tot we aan een open plek kwamen. De spoordijk over. De 3^e sectie naar voren, 2^e sectie volgt. Plotseling geweerschoten. Schoten van link snipervuur. Van de 3^e sectie schoten terug. Daarna terugkomen, want de 1^e comp. had zich losgemaakt en was ook op terugtocht. Nu ik was blij ook, want dat was een taaie en blubberige geschiedenis. Om 17.30h waren we weer thuis.

Zaterdag 1 Juni 1946

Vanmorgen om 7.00h een verkenningspatrouille gemaakt naar het kruispunt. Niets bijzonders gebeurd. Waren om 13.00h terug. Vanavond om 16.30h wachtdienst. Het 1^e pel, is vertrokken naar het krachtstation en de sluis en van de 1^e comp. is een peloton hier gekomen van het vliegveld.

Zondag 2 juni 1946

Vannacht zijn er mortiergranaten in de stad gevallen. Ik stond met Pietje op het balkon op wacht. Er werd flink geschoten op de buitenposten. Ik hoorde geweer en brenvuur. Later schoot de artillerie terug.

Maandag 3 juni 1946, actie in de stad.

Vanmorgen vroeg werd gezegd: "Veldtenu". "O", dacht ik, "het geeft weer zo'n vuile modderpatrouille." Maar nee, we kregen om 8.30 h theorie, huis en straatgevechten. Oud nieuws, dat we al meer hebben gehad. Daarna op onze kamers werden we weer plotseling teruggeroepen, naar de theoriezaal. Daar gaf luit. Nortier ons het plan van de dag, o.a. Wij gaan het hoofdbureau van de civiel overvallen met 2 pelotons. Het 3^e pel. moest het gebouw aan alle zijden omsingelen. Het 2^e pel. moest vanuit de hoofdingang de trap op stormen en alles wat weerstand bood, neerschieten.

Er waren ± 100 personen die bewapend konden zijn met granaten en revolvers. Om 9.00h gingen wij op de trucks en in volle vaart de Bodjong op. Toen wij bij het gebouw waren, stonden alle politiemannen voor de ramen en bij de ingang te wachten op de zogenaamde inspectie van de kolonel. Wij sprongen van de trucks af en stormden naar de hoofdingang.

Luit. Nortier was een van de eersten. Sloeg met de kolf van het geweer links en rechts om zich heen. De politie was zo verbouwereerd en geschrokken dat ze geen tijd hadden om weerstand te bieden. Ze werden op een hoop gedreven. De 1^e sectie zocht naar wapens. Wij, de 2^e sectie, renden naar de 1^e verdieping. Daar troffen we een verschrikte groep mensen die daar werkten. Chinese ambtenaren en Nederlandse burgers en een tiental secretaresses (meisjes) dat hadden we niet verwacht. Er werd geschreeuwd: "handen omhoog!" En alles ging naar beneden. Bureau's werden opgebroken. Vulpennen en alles was achtergelaten. Ook vond ik bureauladen vol met Ned.Indisch geld en kasten vol Amerikaanse uniformen en schoenen. Luit. M. nam een kepi dus namen wij allemaal er een mee. De politie werd verhoord Op straat stond het vol mensen. Ongeveer 13.00h zijn we weer vertrokken. Het derde peloton bleef achter als bewaking. Het 2^e werd gefouilleerd omdat er geld weg was uit die bewuste bureauladen. En ja hoor, een paar man had geld bij zich in nieuwe bankbiljetten. Een had zelfs f 80,- bij zich gestoken. Sommigen hadden het geld verstopt. Ik had Seijen gezegd dat daar geld lag. Hij was de hoogste in rang en zou het doorgeven. Later bleek dat op de bovenverdieping Nederlands personeel hun kantoor hadden dat was niet bekend bij ons. Wel een ander had mil overhemden en revolvers, munitie, klewangs en handgranaten gevonden Die werden allemaal ingeleverd. Daarna naar de kazerne om te eten.

Om 13.30h vertrokken 2 secties om het 3^e af te lossen. Ondertussen waren er allerlei hoge Ome's van de Ned.Politie en militairen aanwezig. De CP werden op de truck geladen en weggebracht. Er werden flessen whisky gebracht, die in beslag genomen waren. We kregen de man 2 borrels, die branden me in mijn maag. Daarna moest ik op de hoek van de straat naast zo'n publiek huis op wacht. En lonken en lachen deden die girls. De anderen waren er mee aan het praten. Ondertussen was het donker geworden. Het eten was al gebracht en er werd al flink geborreld. Er liepen er al die behoorlijk aangeschoten waren. Ook bij de pas aangestelde politie, want er werd ook daar op de overwinning gedronken.

Om 21.00 uur werden we afgelost door de 1^e comp. Alle manschappen van 6 R.I. waren geconsigneerd. Alle politieposten overgenomen en vervangen. Het was een spannende dag geweest.

Henny van Oosterhout 2-6 R.I.

Zondag 4 Augustus 1946.

Ik werd vannacht om 3.00 uur wakker door een hele kanonnade van de artillerie. Dat duurde tot 8.00 uur.

Wij moesten ons klaarmaken voor actie. Zelfs hier op onze legeringsplaats in school op de Bodjong hoor je mitrailleurs en wij maar afwachten!! Op het vliegveld zijn al 2 pelotons van de 2e compagnie.

Het is 11.00 uur en we moeten nog steeds wachten. Het vliegveld waar onze compie gedetacheerd is, is vannacht aangevallen. De kanonnen op Tjandi bulderen nog steeds. De 2e compie heeft de 1e zware slag gekregen. Twee man van ons gesneuveld. Soldaat Norbart uit Made en de nieuwe sergeant van het 1e peloton. Verder hebben we verscheidene gewonden. Wij moeten wachten en kunnen onze kameraden niet helpen. Er komt juist bericht binnen dat onze Mitchel-bommenwerper is neergestort en is verbrand. Men hoorde de mitrailleurs nog van het vliegtuig voordat het neerstortte. De bemanning is vermoedelijk dood. Die extremisten zijn nog wat van plan en wij worden rusteloos van het wachten.

Wie had dat gedacht gisteravond, dat ze op de stad een aanval zouden doen. Het is 12.00 uur en de artillerie schiet nog steeds. Volgens nieuwe berichten zijn de bemanningsleden van de Mitchell, 6 man, omgekomen in het brandende toestel. Norbart leefde nog. Misschien dat hij er doorheen komt. De hele stad Semarang is aangevallen. In de sectoren van 13 RI, 1RS, 7R.I. en 6 R.I., waarvan de 2e compie het zwaarste had.

Om 13.00 uur hebben we met 1 sectie 3 kisten rantsoenen naar het front gebracht. Er kwamen veel vluchtelingen door en daar waren ook gewonden bij. Toen die mensen uit de kampong waren, werd een aanval ondernomen door ± 200 zwaar bewapende extremisten. De aanval op het vliegveld was 12.00 uur afgeslagen en er werd nu opruiming gehouden. Om 18.00 uur kwamen de tropen weer in de stad terug. Normaal is het erg druk op straat, maar nu zag je geen burgers op straat. Alles is geconsigneerd en alles is rustig.

Maandag 5 augustus 1946.

Vannacht hebben we patrouille gehad. Geen bijzonderheden. De artillerie was weer aan het bulderen. Wij moesten de munitie van de 2e compie inladen op de trucks. We hebben niet veel meer te doen vandaag. Morgen vertrekt ons peloton weer om zich weer bij de compie te voegen zodat de 2e compie weer compleet is

Om 19.30 hebben we een verkenningspatrouille gemaakt naar de kampong voor het kruispunt. We kwamen nog langs de neergestorte Mitchell. Die lag totaal uitgebrand midden op de weg. Gisteren leefde de bemanning nog. Dan zie je hoe betrekkelijk het leven is. Arme jongens!!! Het vliegtuig is bij het neerkomen tegen de bomen gevlogen. Die waren nog aan het branden. Het leken wel grote fakkels die branden ter ere van de zes helden die daar de dood vonden. Ofschoon ze wisten dat ze een kleine kans hadden, want de machine was al aangeschoten toen ze weer opstegen. De benzineleiding was geraakt. Dat ze rusten in vrede. Op onze patrouille geen tegenstanders gezien.

Dinsdag 6 augustus 1946.

Vanmorgen om 9.00 uur vertrokken we met ons peloton met de trucks naar het vliegveld om ons weer te voegen bij onze compie. We konden gelijk weer op wacht. De andere 2 pelotons hadden in vier dagen geen nachtrust gehad. Tot morgenavond op wacht tot 18.00 uur. 36 uur achter elkaar en vannacht van 18.00 uur tot 6.00 uur, 12 uur zonder aflossing in de stelling met het hele peloton.

woensdag 7 augustus 1946.

Bah, wat duurt zo'n wacht van 12 uur lang. En dan die slaap!! Wietse en ik hadden in onze stelling een bak met water klaar gezet, zodat we ons gezicht en ogen konden natmaken als de slaap ons te machtig zou worden. Onze stellingen waren locomotieven met kolenwagens die met zandzakken versterkt waren. De halve nacht was het volle maan, maar om 3.00 uur werd het donker. Je ogen deden pijn van het turen in het donker. Een keer was ik aan het knikkerbollen, maar Wietse maakte me wakker. Daarna heb ik Wietse anderhalf uur laten dutten.

Om 4.00 uur groot alarm. De hele compie in de stellingen rond het vliegveld tot 6.30 uur. Daarna inrukken op de wachtposten, eten en konden we 2 uur rusten. Krijgsgevangenen moesten nieuwe stellingen maken om nieuwe aanvallen onmogelijk te maken. We hebben er twee zware Vicker mitrailleurs bij gekregen. Ik ga nu slapen, want ik val om. Maf ze.

Donderdag 8 Augustus 1946.

Om 6.30 uur reveille. Daarna weer aan de verdedigingsstellingen verder gewerkt en verstevigd. We kregen hulp van de krijgsgevangenen. Nu werkten ze goed mee. En daar lopen hun TRI- kameraden met hun Merdeka gebrul op. De stelling van Wietse en mij is nu stevig genoeg. Verstevigt met ijzeren bielsen en hebben de stellingen onderling verbonden met loopgraven. Vanavond moeten we op patrouille. We waren juist het vliegveld aan het verlaten toen we weer teruggeroepen werden. We moesten gelijk de stellingen in. Er werd een aanval verwacht. Half een vannacht geschoten in de buurt van het witte huis. Later op de nacht konden we inrukken. Alles is rustig gebleven.

Vrijdag 9 augustus 1946.

Vanmorgen wat geslapen in onze tent. Vanavond om 18.00 uur op wacht. Er ligt op de rede van Semarang een torpedojager die opende vanavond kanonvuur op de stellingen van TRI. Iedere keer een salvo van 2 stuks van zware inslagen. Van de eerste granaten dat het schip afvuurde, schrokken wij, want zulke zware inslagen hadden we nog niet gehoord. Er zijn ook weer landmijnen ontploft voor onze stellingen. Vermoedelijk zijn die door een dier afgegaan of wat dan ook. Er zijn nog wat lichtkogels afgeschoten. Verder alles rustig verlopen.

Zaterdag 10 augustus 1946.

We hoeven vandaag niet op wacht. Wel aan de bunkerstelling gewerkt. Een stel krijgsgevangenen hebben 50 spoorbielsen opgehaald en daarmee hebben we een degelijke bunker gebouwd. Dat kostte veel zweet. We zien er vuil en verloederd uit enkel in ons korte broekje. De rest van het peloton is aan het graven aan verschillende versterkingen. Ik heb me de hele week nog niet geschoren, geen tijd. De hele week pas 1 nacht geslapen. Hopelijk kunnen we vannacht slapen als er geen alarm stelling is. Het is nu 19.00 uur. Ik ga vroeg naar mijn krib. Heerlijk slapen. Hopelijk krijgen we een rustige nacht. Maf ze!

Zondag 11 augustus 1946

En ja hoor om 4.00 uur alarmstelling!!!! We werden gewekt door een helse kanonnade. Er klonken schoten van zware en lichte mitrailleurs. Wij verwachten in onze bunker nu ieder ogenblik een aanval op het vliegveld. Maar het viel mee. Om 7.00 uur konden we de alarmstelling verlaten. Het is te laat om nog naar bed te gaan en te slapen. Ik moet nog 6 brieven schrijven. Ik heb ook zo weinig tijd en heb nog zo'n slaap. Mijn ogen vallen dicht. En het is pas 9.00 uur in de morgen. Het schieten houdt nog steeds aan rond de stad. Ik ga slapen. Om 12.00 uur vanmiddag wakker geworden en de brieven beantwoord. Ik loop nog steeds rond met een baard van 9 dagen. De meeste lopen hier trouwens met een baard rond. Vanavond weer een paar uur in de alarmstelling gezeten. Het scheepsgeschut buldert nu ook weer. De TRI heeft weer een grote aanval gedaan op de T-Brigade. De 1e compie heeft ook een zware dag in hun sector. 1 Dode en 2 zwaar gewonden, maar de verliezen van de tegenstander zijn groot. Veel gesneuvelden van TRI. Het legeringbivak van 13 R.I is ook aangevallen op de Gombel, maar daar is vijand ook met zware verliezen teruggeslagen en heeft veel doden achter moeten laten.

Maandag 12 augustus 1946

Om 2.00 vannacht met ons peloton op verkenningpatrouille naar het kruispunt, maar we zagen niets.

We waren om 8.00 uur weer terug. De artillerie was weer aan het schieten en rond de stad hoorden we mitrailleur- en geweervuur. Er is ook een grote actie van de gezamenlijke compagnieën van verschillende bataljons. Het is de laatste weken zwaar voor alle soldaten van de hele brigade. Het ene gevecht na het ander, maar ja, als het moet, dan moet je. Vanavond om 18.00 uur op wacht, maar alles is rustig verlopen in onze sector. Had wel veel slaap, maar heb samen met Wietse in het gezelschap van de muskieten, die je niet met rust laten, het 12 uur in onze bunker volgehouden. We losten elkaar om de twee uur af met rust (slapen).

Dinsdag 13 augustus 1946

Na de wacht veel geslapen en gerust, daarna aan de stellingen gewerkt. Vannacht weer een bombardement op vijandelijke stellingen. Zo ging de nacht voorbij.

Donderdag 15 Augustus '46(Maria Hemelvaartdag)

Werd vannacht wakker om 2.00 uur door zware explosie. Ik meende eerst dat het onze artillerie was, maar het bleken mortierinslagen te zijn. De jongens in de tent kleden zich in het donker aan. Geweer, handgranaten en munitie mee en naar onze bunker gerend. Overal uit de tenten rennende jongens naar hun eigen stellingen. Ondertussen sloegen de mortiergranaten op ± 200 meter links van ons in de sawah's. De heren schoten slecht, een geluk voor ons. Voor onze prikkeldraadversperring sprongen door ons gelegde mijnen en boobytraps gingen af. Plotseling gingen er lichtfakkels aan. Alles was helder verlicht. Nu waren we direct schietklaar. Er klonken overal schoten van brens, zware mortieren en geweervuur. De 2 inch mortieren schoten nog meer lichtfakkels af. Wietse zag iets in het voorterrein op 50 meter afstand en gaf een salvo met de bren.

Het lege magazijn gelijk gevuld. Penning gaf spervuur met zijn Vicker af samen met zijn helper Job. Na een half uur werd het rustig. Toen werd het dag. In onze bunker waren verschillende treffers in de borstwering. Om 8.00 uur werden we afgelost door wachtpeloton.

Wij moesten het voorterrein controleren. Met de 1e sectie over de spoorbaan. Op 200 meter van de prikkeldraadversperring zag de 1e verkenner (Penning en Job) 2 mannen liggen in het gras en struiken. Ze schoten erop. Een helm vloog door de lucht. De bren opgesteld en nog een salvo op hen. 10 meter van die twee, lagen nog er nog een paar en die lagen ook stil. Langs de berm van de spoorbaan lagen er nog een paar met grote gaten in hun lichaam. Die waren vannacht al getroffen toen ze op de landmijnen terecht waren gekomen. En er lag er nog een dood op een draagbaar. Die langs de spoorweg hadden kaarten van onze stellingen rond het vliegveld in hun tas. Bij die andere doden durfden we niet, want die lagen nog tussen de overige mijnen. We moesten op de pioniers wachten. Die wisten waar de mijnen lagen. De tolk ging ook mee. Bij de dode TRI-ers lagen een Japans mitrailleur, een machine karabijn, Japanse geweren en handgranaten. Toen zagen we er nog een liggen. Hij bewoog. Hij moest opstaan. Hij had geen verwondingen, wat een raadsel voor ons was. Zijn kameraden waren wel gesneuveld. Hij had nog een handgranaat bij zich. Met de handen omhoog kwam hij de spoordijk op. Kuipers moest hem wegbrengen naar de doorlaatpost op 50 meter afstand. Hij wilde niet mee en Kuipers porde de loop van zijn geweer in de rug en grendelde zijn geweer. Of de man toen bang is geworden dat hij neergeschoten zou worden, in ieder geval rende de gevangene ineens weg, het mijnenveld in voor onze versperring. Nu kreeg hij van alle kanten vuur. Acht schoten in zijn lichaam en op slag dood. Arme kloot. Als hij rustig was meegegaan, leefde hij nu nog. We hadden hem kunnen verhoren door hem uit te vragen.

Toen we op het vliegveld terug waren met de gesneuvelden en de wapens, konden wij vertrekken naar de Boelobrug en de wacht op de spoorbrug. Onze nieuwe sector. Er is daar nu ook een telefoonleiding voor beter contact met de Boeloe-gevangenis waar wij gedetacheerd zijn.

Vrijdag 16 Aug.1946 BOELOEBRUG.

Vannacht is de artillerie weer flink bezig geweest. Het ene salvo na het andere. We konden vanuit onze post de mondingvlammen zien. De stukken schieten vanaf Tjandi. Die dan alles even verlichten. Het is volle maan en erg koud. Ik ga slapen in de tent en heb 4 uur rust. Vanmorgen om 6.00 uur naar de legering gegaan en daar gegeten. Ik heb de wacht van 8-10.00 uur op de brug.

Voor me zie ik de inheemse boeren(Tani's) in de natte sawah's werken. Tot de kuiten staan die mannen in het water. De rijst is nog jong. Wietse, mijn slapie, kreeg vandaag een brief van zijn meisje en gelijk de bons! Hij is er kapot van. Die arme kerel.

Zaterdag 17 aug 1946

Vandaag niet veel uitgevoerd. Vanmiddag heb ik een zwembroekje gemaakt van een oude kakibroek.

Het is een jaar geleden dat Japan heeft gecapituleerd en het eenjarig bestaan van de republiek 'Indonesia'. Bersiapperiode en moordpartijen op de Europese en Indische bevolking.

Vanavond weer wacht op de brug. Er wordt weer een aanval verwacht van de TRI. Om 19.00 waren ze weer aan het schieten met mortieren. Alles weer in de alarmstelling. Om 20.00 uur alles weer veilig. Ik heb nog met Wietse gesproken en hem wat moed ingesproken. Hij wil het meisje niet opgeven. Hij wacht nog op antwoord. Het valt ook niet mee!

Soldaat van Laar hebben ze terug gevonden. Met al zijn wapens. Hij is direct begraven op het voor ons nieuwe kerkhof.

Vanavond is het scheepsgeschut nog in actie geweest. De 'Kortenaer' en de "Bankert" zijn afgelost door de 'Piet Hein' en de 'Jan van Galen'. Die maken net zoveel kabaal als die vorige oorlogsschepen.

Zondag 25 Aug. 1946

Bezoek naar de 'JAN VAN GALEN' torpedobootjager- .

Sergeant Bouman zei dat er twee man met Fre Jansen mee konden op excursie op de torpedoboot van de marine die op de ree lag. Dat was een kolfje naar onze hand. Op het N.I.S.-gebouw met 10 man in de truck gestapt en reden naar de haven. Daar was het ook druk. Van ieder onderdeel 30 man voor de 'Piet Hein' en 30 man voor de 'Jan van Galen'. Om 9.00 uur kwamen er twee sloepen. We stapten erin en full speed de haven uit. Voor op de boeg stond een mitrailleur. We waren juist buiten de havenpier, toen de sloep begon te deinen. De jongens die vooraan zaten, werden drijfmat. Het grote hospitaalschip de 'Oranje lag ook op de rede van Semarang en werd gelost van zijn materiaal.'

Na een half uur varen met de sloep kwamen aan de valreep bij de 'Jan van Galen' aan. Voor een marineschip was het een grote boot. We werden met de 10 passagiers meegenomen naar de verblijfplaatsen van de bemanning. Het zag er knus en gezellig uit. Wel wat bekrompen. De hangmatten waren opgeborgen. We werden verwelkomd door de Jantjes, die als gastheren fungeerden. We kregen er koffie en ware al spoedig in gesprek. Er waren een paar matrozen die vertelden hun belevenissen over Australië. Ze vroegen of er ook Limburgers bij ons waren. Nu, wij konden vertellen dat wij dat waren. Toen was het ijs gebroken. Om 12.00 uur schaften. Nu, dat smaakte ons. Dat waren echte aardappelen en groenten met konijnenvlees. Nu, dat smaakte ons. Dat was lang geleden dat we zo lekker gegeten hadden. De Jantjes waren ons maar aan het opscheppen en wij moesten alles opeten. In geen tijden hebben we zo lekker gegeten. 's Middags werd de boot bezichtigd. De machinekamer, de kanonnen en luchtartillerie die elektrisch bediend worden. We hebben achter de stukken gezeten. Die konden we bedienen en richten. Ook de radar bekeken. Het was erg interessant. De scheepsbel van de op 10 mei 1940 in Rotterdam gebombardeerde en gezonken 'Jan van Galen'. De scheepsbel was overgegaan naar de nieuwe naoorlogse 'Jan van Galen", waar we nu op waren.

We hebben een fijne en plezierige zondag gehad. Om 15.00 uur vertrokken we weer naar de wal en om 16.00 uur waren we in Semarang in de Tijgerclub. Ik ben nog naar mijn slapie Wietse geweest en hem bezocht in het Julianahospitaal. Hij maakt het goed en wordt door de zusters verwent. Ik moest om 18.00 uur op wacht.

Maandag 2 sept.1946

Vanmorgen alles ingepakt en weer terug naar de Bodjongschool. We zijn afgelost en zijn actie-comp. .We liggen weer in de grote zaal met het 2^e peloton. Vanavond was er geen licht op de zaal. Het 1^e peloton mocht uit en de rest moest binnen blijven. Het was ongezellig en ben vroeg onder de klamboe gegaan.

Dinsdag 3 sept.1946

Ik lig met 5 man in de hal bij de zogenaamde pelotonsstaf. Het zijn een stel mooie. Vanmorgen hebben ze verscheidene klamboebandjes vastgeknoopt en de eigenaars aan het prutsen om de knopen los te maken. Vandaag mogen we er uit. Ben met Wietse naar de bioscoop geweest. Wietse is soldaat 1^e klas geworden. 1^e streep. Hij is brenschutter. Ik hoop dat ik ook een kans maak.

Woensdag 4 sept 1946

We moeten nu iedere dag klaar staan om uit te rukken. Het 1e peloton is vertrokken naar het oude vliegveld "Kebang Haroen".

Om 10.00 uur moest het 2e peloton gaan helpen. Er was een noodoproep, maar toen we daar aankwamen, had het 1e peloton zich reeds teruggetrokken. 1 Gewonde, "Jopie" de Hagenees. Door granaatsplinters gewond. Zeven scherven in benen en hoofd. Hij later per ambulance naar het hospitaal gebracht. We waren om 12.00 uur weer terug.

Om 17.00 uur vertrokken we naar Toego. Ondertussen was het donker. De verkenners zetten er een flink spurtje in. We gingen de berg op We waren halverwege, toen een mortiergranaat insloeg. Een knal! We hoorden de 2e granaat afschieten. Dat is een rot iets, afwachten waar die in slaat. Het was een blindganger. Toen terug getrokken. Het doel was bereikt. We waren juist op de driesprong toen de vijand begon te vuren op de berg vanwaar we ons hadden teruggetrokken. We waren niets te vroeg weggegaan en hadden die kerels bij de neus. Wij vroegen ons eigen mortier vuur aan. En de heren kregen onze 5inch granaten op hun zak. Je zag die granaten in het donker goed inslaan. Daarna nog een uur bij het station Drajakta in hinderlaag gelegen, maar er kwam niets. Liepen via de spoorrails terug naar het vliegveld. Daar kwamen de trucks ons ophalen om ons naar het bivak te brengen.

Donderdag 5 sept. 1946

Vannacht zijn het 1e en 3e peloton erop uit. Momenteel stikt het hier van de vliegen. Die laten je geen moment met rust. Om 12.00uur was de patrouille terug. Sergeant Bonne van het 3e peloton is gewond door mortierscherven. Het peloton had heftige tegenstand gehad en was beschoten door mortieren, en lichte en automatische wapens. Ze zijn dikwijls nog beter bewapend als wij. Vanavond zijn wij het reserve peloton (2^e pel) en mogen niet uit. We mogen om de drie dagen 's avonds de stad in. Ik vind dat niet zo leuk en de jongens ook niet. Wij zijn reserve compagnie van het bataljon. Momenteel.

Vrijdag 6 sept.'46

Vanmorgen kregen we 3 kwartier exercitie. Nu het was hommeles. De jongens werkten niet mee. Ofschoon het gekkenwerk is om nu nog de

jongens laten te exerceren. Om 13.00 h een verkenningspatrouille naar het kruispunt, nieuwe vliegveld over de heuvels, naar de hoogste heuveltop (de Kebo). We kwamen door de kampongs. Mar op die kale heuveltoppen daar brandde de zon. En het zweet loopt tappelings van het gezicht. Toen we de Kebo naderden, verwachtte ik ieder ogenblik mortiervuur of iets anders van de vijand. We trokken door het dal heen en naderden de steile heuvel.± 150 m hoog en daar zigzag tegen op. Je zag de granaattrechters en scherven van onze artillerie. Boven op de top hadden ze stellingen en loopgraven gemaakt. Bekaf kwamen we boven en hijgden als stoompaarden. We klommen in de versterkingen. Er was niemand. De pelotonscommandant observeerde de omgeving waar onze jongens gisteren en eergisteren vuur hadden gehad en dat verliezen onzer zijde had gekost. We zagen wel verscheidene personen lopen, maar verder was alles rustig. Na een uur braken we op en gingen de berg af. Nu ging het makkelijker. We moesten nog ongeveer 3 km lopen voordat we bij onze mortierstellingen waren. Daar stonden de trucks al klaar. De mortieren en de manschappen op de auto's en snorden stadwaarts. Het was 17.30h.

Zaterdag 7 sept. 1946

We zijn vandaag reservepeloton. De anderen 2 pel. hebben patrouilles gehad. Gisteravond moest ik invallen voor wachtdienst voor één die ziek was geworden.

Zondag 8 sept. 1946

Vannacht om 02.30 h is een weer patrouille eruit geweest. Mijn wacht is goed verlopen. Verder is niets bijzonders voorgevallen, alleen voel ik mij lusteloos, moe en slap. Dat is al.

Maandag 9 sept. 1946

Vanmorgen verplichte rust. Ik heb nog wat genaaid. De artillerie is ook nog even in actie geweest en een sectie van 3^e peloton is vanavond geconsigneerd.

Dinsdag 10 sept. 1946

Vanmorgen plenty broeken nauwer en korter gemaakt. Verdiensten f 20,-. Om 14.00 h vanmiddag gaan we (2^e sectie) op verkenning naar de Kebo we komen terug langs punt 64. Daar komen de trucks ons ophalen. Niets gezien vanmiddag. Om 17.00h waren we weer terug. Vanavond naar de bioscoop geweest.

Woensdag 11 sept. 1946

Vanmorgen om 6.30 h voor actie in de richting van het oude vliegveld. Twee tanks gingen mee voor dekkingsvuur. Om 8.30 h lagen we in de uitgangsstelling. Het 1^e pel. had vuurcontact gekregen en 2 km verder was 13 RI en joeg ze in de richting van ons. Het was een echte omsingelingsslag. De vijandelijke stellingen lagen ±1500m op een berg en werden onder vuur genomen door de tankartillerie. Wij moesten onder dekking van de tanks en het 1^e pel de kali over die door het brede dal stroomde. We stonden klaar om de steile helling af te glijden. Vasthoudend aan de struiken . Wietse was al tussen het struikgewas verdwenen.

Ik zag de dolk van Wietse in de afdaling, greep het mes, struikelde en stak me met het mes in mijn knie. Het bloedde flink, maar vooruit. Haalde mijn maatje in en gaf hem het mes en merkte toen pas dat ik mijn eigen dolkmes uit de schede had laten vallen en het verloren was. Mijn mooi padvindermes!

Onder dekking renden wij de Kali over tot kniehoogte er doorheen. En alles onder hels lawaai van mitrailleurs en andere wapens. Al rennende verder voorwaarts, natte broek, soppende schoenen, weer verder de helling voor ons op. En het ging al langzamer, mijn hart bonsde en hijgend renden we verder. Ik nam de bren van Wietse over, gaf hem mijn wapen. Hij kon niets meer. Terwijl ik ook bijna geen adem meer had en het werd steeds steiler en renden door de doornstruiken en kregen bloederige krassen over onze armen. We lagen halverwege de begroeide heuvel toen we allen munt waren. Finaal op. Sommigen vielen neer van oververmoeidheid en konden niet meer. Even rusten maar, op naar de top met die zware bren en munitie. Toen kon ik niet meer en bleef onder liggen. Een ander nam de bren over en bracht hem op de top.

Toen strompelde ook ik naar boven en bleef hijgend liggen in de gloeiende zon. Het drinken in de veldfles was bedorven. Riny had er nog één neergeschoten. Halve schedel eraf, ik zag hem liggen. Beneden ons, rechts brandde de kampong. Ik hoorde schreeuwen en gillen en zag mensen rennen die zich het vege lijf wilden redde.

Na 10 min. daalden we de heuvel weer af en trokken we naar links, naar een andere kampong. Die was leeg. We gingen de kali weer over en lieten we ons op de knieën zakken en gooiden het koele water met onze hoed over ons hoofd en fristen ons op. Er had zich nog een plopper in de kali verstoppt. Die kreeg een paar stenpiepers in zijn bast en over de kali rustten wij en maakten weer met 13 RI contact.

Ons peloton ging onder de voet van de berg door. De andere pelotons weer over de berg en de andere er weer langs. Er werd onderweg nog een Jap neergeschoten. Overal lagen uitrustingsstukken en er lagen overal handgranaten. Zo kwamen we aan de kapotte brug alwaar de terugkerende tanks ook juist aankwamen. De Rode Kruis ambulances stonden daar ook te wachten. Wij moesten doorlopen naar punt Q64. Daar stonden de kantinewagens en de trucks. En daar kregen we een heerlijk glas mokka-koffie. En daar knapten we van op. Om 13.30 vertrokken wij weer naar de stad. Finaal kapot en op, maar we waren heelhuids weer zonder verliezen. Vanmiddag onze wapens moeten poetsen.

Vrijdag 13 sept. 1946

Gisteren een rustdag gehad. Vanmorgen om 8.00h bij het oude vliegveld een kampong doorzoeken. Onze sectie had stelling genomen bij de kapotte brug en ik lag lekker met Wietse in de schaduw. Om 11.00h weer 'piki' naar Semarang.

Zaterdag 14 sept. 1946.

Vanmorgen is er een patrouille uitgegaan. Onze sectie was reserve en moesten gereed staan en om 10.00h theorie pionieren.

Wij hebben een nieuwe pelotonscommandant. Hij is overgeplaatst van de 1^e comp. naar ons (2^e compy) Het is een oude adjudant van de vooroorlogse cavalerie. Een lange kerel. Loopt wat houtherig. Zijn bijnaam in het bataljon is "Het peerd" In het begin viel het mee, maar later een oude eigenwijze sok. Hij liet wat los, dat er wat in de lucht hing, maar wat het was? Ja dat moesten wij maar afwachten. Wij zijn vanavond weer geconsigneerd en mogen vanavond er niet uit. Pech voor ons.

Zondag 15 sept. 1946

Om 7.00h hadden we patrouille naar het oude vliegveld. Bij de ongenoemde kampong in stellig gelegen en terug over Wringing Toeloe. We zijn niets tegen gekomen. We hebben uit een lege kampong wat meubels en een oude fiets meegenomen. Vanavond met sepadry Wietse naar Orion geweest. Een spionagefilm.

Maandag 16 sept. 1946

Vanmorgen een bespreking van " Het Peerd" op het binnenplein. Morgen gaan we het oude vliegveld en de nabij gelegen kampong bezetten. We krijgen dan plenty werk. Het hele bivak opbouwen met versterkingen en prikkeldraad. Ze zijn nu over wapenstilstand aan het praten, maar dat toch wel niets geven. Vanmiddag inkopen gedaan en ben verscheidene guldens lichter geworden. Alles is ook zo duur. Vanavond kregen we onze rantsoenen en Amerikaanse camouflage overalls. Machtig spul is dat. Net een kikker. Het is een soort overall met ritssluiting en grote zakken en met witte, gele, groene vlekken. Nu, de Dutch army gaat vooruit. De rest van de avond gezellig gekletst, want dat heeft een soldaat ook nodig. Je moet ook kunnen lachen en zullen voorlopig niet meer in de stad bivakkeren. Trouwens over heel de stad worden de stelling naar voren geplaatst.

Zo ik eindig en piki slamat tidoeren. Morgen is het vroeg dag en wordt het weer een zware dag. Maf ze.

Dinsdag 17 sept. 1946. Actie uitbreiding.

Reveille om 04.00h. Vlug de rest ingepakt. Een plunjezak blijft achter. Vlug wat gegeten en om 6.00h vertrek. Wij, de 2^e comp. vertrokken met 8 trucks vanaf de Tijgervilla. We moesten voor de Boeloebrug wachten. Er stond al een hele file trucks en 2 tanks. Alles voor de beveiliging van de 2^e compy. Ook de pioniers van de brigade waren erbij. Toen kwam het bevel "voorwaarts". Bij de brug links af, richting oude vliegveld. Toen we bij de oude en kapotte brug waren, bleek die weer gemaakt te zijn en beveiligd door de stoottroepen, De steile heuvel op vanwaar we een prachtig panorama hadden. In de verte pal noord, de Javazee, zuid-oost De Gombel van 13 RI en als trouwe wachter in het zuiden de grote berg in de verte, "de Oegaran."

De kali zag je zo mooi, door het dal in grillige bochten stromen en ze ziet er zo verleidelijk uit.

Eindelijk kwamen we aan de lege kampong aan die op een heuvel ligt. De stoottroepbeveiliging die ons beveiligden hadden de omliggende heuvels bezet. De kampong waar het merendeel der hutten bij onze vorige acties al in de as was gelegd zag er triest en verwaarloosd uit en was begroeid met bamboestruiken tot 10 m hoogte. Ook bananenbomen en klapperbomen.

Nadat de trucks van de coy zich een weg door het dichtbegroeide pad had gebaad, sprongen we op een erfje uit de truck. Vlug alles uit de wagens gehaald (plunjezakken) sectiegewijs en na even gewacht te hebben kregen we gereedschap om de plaatsen waar onze tenten komen te zuiveren. Bomen en struiken werden met een klewang en bijl omgekapt. Het stikt hier van de mieren en als je een boom of struik kapt, vallen die krengen bij bosjes op je blote rug. We hadden een tent half staan. Toen we direct op order van de kolonel, die ook naar ons kwam kijken provisorische stellingen moesten bouwen en schuttersputten graven. Wietse en ik groeven onze brenstelling. Jopke en Penning hadden links in de hoek van ons bivak de zware mitrailleur en toen konden we onze krachten meten op de harde rode grond, die je met het pikhouweel moest los hakken. Dat kostte ons veel zweetdruppels en het was heet. Ondertussen waren anderen de prikkeldraad rollen aan het spannen, zo'n 25 meter voor de stellingen. We hebben nu een goed schootsveld.

De stoottroepen waren ondertussen slaags geraakt met de extremisten. De schoten daverden door de vallei. Vanmiddag zijn we verder gegaan met het opzetten van de tenten voor de hele compie. Iedere sectie krijgt 3 tenten per peloton 10 tenten en dan de rest van de compie. Wij slapen [de brenggroep] met zijn drieën en een machtige plaatsvoor mijn naaimachine die we ergens mee uit een lege kampong hebben mee genomen.

De Ambonese militairen van het KNIL hadden het voorterrein gezuiverd ofwel het beter gezegd het schootsveld gezuiverd van bomen en struiken. Nu die heren kunnen reuze goed met de klewang om gaan. Vanavond om 17.00 uur op wacht. In tiggervel, nu dat zal niet meevallen. Vanmorgen om 04.00 h op en dan nog hard gewerkt en dan nog 14 uur op wacht in de stelling met zijn tweeën, maar ja je bent O.V.W-er of niet. Nu zal ik mij en Wietse [mijn slapie] een goede wacht toe wensen.

Woensdag 18 sept. 1946

Nu, ik was blij dat de nacht om was. We hebben met de slaap geworsteld. Ons peloton was te klein om het hele bivak te beveiligen. We zaten in onze schuttersputten 50 a 60 meter van elkaar. Het schootsveld liep schuin naar beneden en de nacht was donker. Je hoort dan allerlei nachtelijke geluiden. Het ritselen van bamboestruiken en het piepen van vechtende ratten. En maar luisteren en turen in de donkere nacht tot je ogen er pijn van deden. Je moest kijken, opzij voor en zijwaarts en ook nog achterwaarts. Want we zaten zover van elkaar in het begroeide terrein dat als er een vijandelijke patrouille in ons kamp konden komen, dan lopen ze tegen de rol prikkeldraad. Waar je zo over kunt stappen en wij ze niet kunnen zien. We hebben wel lichtfakkels. Plotseling om 2.00 uur barsten 2 salvo's korte stoten uit de zware mitrailleur naast ons. Wij direct vol spanning ons afvragend wat er aan de hand was. We hoorden schreeuwen en gillen, maar wij zagen niets. Mijn maatje en ik vroegen ons af wat er aan de hand was. Aanvallende vijanden? Afwachten maar het werd licht en begon te dagen. En vernamen toen dat er drie mensen dood voor de versperring lagen een man een vrouw en een kind, alle drie getroffen. Ben met daglicht nog wezen kijken. Er was een groep van 15 personen met hun hele hebben en houwen op de versperring gelopen.

De overblijvende vertelden, dat ze gevlucht waren voor de extremisten en zij wisten niet dat wij deze verlaten kampong bezet hadden zodat ze tegen het prikkeldraad opliepen en zodoende ze zo ongelukkig beschoten werden. Penning en Job waren de schutters en hadden hun plicht gedaan. Ze konden 's nachts in het donker niet zien wie aan de draad komt. Vooral omdat de vijand net een km van ons vandaan zit. De doden zijn later door de mensen weggehaald en begraven door hun eigen mensen. De rest van de dag 2 uur op en 4 uur af. En wel in die 4 uur af moeten werken. Vanavond vroeg in mijn veldbedje gekropen. Ik eindig en ga maffen wat mijn kaarsje is bijna op anders moet ik mij in het donker uitkleden. Night.

p.s. Limburg Brabant zijn 2 jaar bevrijd. Vanavond nog een brief gehad uit Utrecht van een nieuwe pengirl.

Donderdag 19 sept. 1946

Nu vandaag hebben we weer flink aangepakt. Vanmorgen gingen er 2 secties opuit en werden beschoten. Kort daarop beantwoordde onze artillerie op vijandelijke opstellingen 1000 m van hier. Je kon de inslagen zien. Verder flink gewerkt aan onze stellingen. Ben vroeg naar bed gegaan. De slaap inhalen.

Vrijdag 20 sept. 1946

Vanmorgen is de 3 coy verder opgerukt. Om de vooruitgeschoven opstellingen in te nemen en verder nog 3 actie compagnieën. Die kregen veel tegenstand. Om 8.00h vanmorgen zijn we met onze sectie er op uit geweest. Bijna tot Klampisan (punt 47). Het ging berg op en af. We hadden het warm in onze camouflage overalls. Om 11.00h waren we terug. Niets bijzonders. Vanavond om 17.00h op wacht. Om 19.00h werden we op granaten getrakteerd. ±200 m rechts van ons bivak vielen ze neer. Ze hebben me tot nu tot brenschutter gepromoveerd. Meer gewicht op rug en schouder. Wietse brencommandant en Adje Schoone mijn helper. Ik heb vannacht met de slaap geworsteld. Mijn ogen vielen dicht. Alleen de wilde varkens aan het prikkeldraad. Verder niets bijzonders. Regelmatig controle van de wachtcommandant.

Zaterdag 21 sept. 1946

Om 7.00h ben ik gaan eten en ben gaan slapen. Totdat ik gewekt werd door de 3inch mortier granaten die door het mortierdetachment werden afgeschoten binnen ons bivak. Onze stukken schoten een machtig snelvuur af. Om 12.00h moet ik 5h de boom in, een uitkijkpost die goed uitzicht geeft. Ik kom achter met mijn brieven te beantwoorden. Overdag geen tijd en 's avonds geen licht. Dus vroeg naar bed.

zondag 22 sept. 1946

Vannacht is er nog geschoten door de vickerpost en werd daar wakker van. Vanmorgen kregen een lekker eitje bij het ontbijt. Het wordt weer hard werken aan de nieuwe bunkerversterkingen. Om 9.00h u er een mis die gedaan wordt door de aalmoezenier. Er is weer een patrouille op uit en wij zijn reserve peloton.

Vanmiddag zijn we met 2 secties op patrouille geweest naar een plaats waar nog niemand is geweest. Ik had de bren en het ging berg op en af.

Door kali's en ravijnen. Onderweg liepen we 7 wilde zwijnen tegen het lijf en die gingen er gauw vandoor. Daarna een steile begroeiing door en dat viel niet mee. Gelukkig hadden we spijkers onder onze schoenen. We worden echte bergbeklimmers, alleen je wordt er zo hondsmoe van met die bren van 11 kg en dat moest niet mogen. Ongeveer 1h geobserveerd op 125 m hoogte. In de verte de zee zien glinsteren Er was daar op de berg veel fruit. Dat was lekker spul en erg sappig. De terugtocht is goed verlopen. We hadden gedacht vuur te zullen krijgen. We zagen wel een groep mensen (20) die zich in ZW richting verplaatsten. Die mensen zijn door de extremisten met mitrailleurvuur beschoten. Het begon donker te worden toen we in ons bivak aan kwamen. Verder niets bijzonders.

maandag 23 sept. 1946

Vannacht onrustig geslapen. Er is veel geschoten met artillerie en met mortieren. Ook door de wachtpost is geschoten. Vanmorgen weer op patrouille geweest, weer naar punt 47. Het was een verkenningspatrouille. Geen tegenstand gehad. Vanmiddag weer aan onze bunkeropstelling gewerkt voor mijn bren. Een schietsleuf en een halve meter grond op de bunker. Dat samen met Adje Schonen. Hij is nu bijna klaar. Je kan er royaal met zijn tweeën in zitten en heb een goed schootveld. Ik ben gaan buurten bij de jongens van de zware mortieren die bij ons gedetacheerd zijn en had een gezellige avond gehad.

Dinsdag 24 sept. 1946

Vanmorgen nog hard aan onze bunkeropstelling gewerkt Hij is nu zo goed als klaar. Vanmiddag nog wat gewerkt aan de tent. Om 16.30h op wacht van de 24h en dat is toch fucking long time. Ik hoorde nog een wild varken knorren en wroeten, maar zien kon ik hem niet. Ik heb nog 2 vuurstoten afgegeven met de bren op commando op een licht op de oude startbaan. Verscheidene lichtkogels troffen een rieten dak of wat anders. In ieder geval de boel heeft 15 min. gebrand. Ik heb niet hoeven te worstelen met de slaap en was redelijk fit.

Woensdag 25 sept. 1946

Ik heb om 7.00h gegeten en weer terug naar de stelling. Mijn helper is nu gaan eten. Ik heb wat schrijfgereedschap meegenomen en schrijf nu momenteel in de stelling. Anders krijg ik er geen tijd voor. Voor me de schietsleuf waar dreigend de lichte mitrailleur uitsteekt. Achter het prikkeldraad staan de bomen dun begroeid en daar achter gelegen het dal. De artillerie is weer aan het schieten en hoor ook nog de zware mitrailleurs. Rechts van ons ligt de 4^e coy op een vooruitgeschoven post. Gisteren hebben we een grote nieuwe dynamomotor gekregen, zodat we morgen elektrisch licht zullen hebben. Ik ga nu mijn brieven schrijven. Er zit nog een patrouille sectie in het voorterrein. Verder niets bijzonders.

Donderdag 26 sept. 1946

We waren vanmorgen al vroeg bezig met het werk aan de schuilkelder en de stellingen. We hebben een oude kamponghut gesloopt. Zijn vanmorgen 2 patrouillesecties uit gegaan. Plotseling om ±9.30 h hoorden we mitrailleurvuur en gewerschoten.

De patrouille was slaags geraakt op nog geen km buiten het bivak met de vijand. Wij, als reserve, moesten ons direct klaar maken om hulp te bieden. Ze hadden een rode S.O.S.lichtgranaat afgeschoten voor ondersteuningsvuur van onze zware mortieren. Wij onze patrouille had de 1^e kampong op de helling bereikt en wilden de kali oversteken. Het vuren hield aan. Onze mortieren waren ook in actie gekomen en zagen dat de patrouille van Meijer zich terug trok en wij bleven nu voor de kali liggen om de terugtocht van de patrouille te dekken.

De vijand hield zich stil of dekten zich voor de granatenregen die op hun neerdaalde. Twee granaten sloegen dicht bij eigen troepen neer. Allemaal tegen de grond. Toen de patrouille de kali weer was overgestoken en op weg naar ons bivak. Bij de 1^e patrouille waren 3 licht gewonden. Daarna konden wij ons terugtrekken. Na 3 kwartier kwamen wij ook weer in ons bivak aan.

De rest van de dag weer gewerkt. Vanavond om 19.00h kregen we film in het kamp. Stan Laurel en Olivier Hardey geheten "Schots en scheef". Een leuke film. Vannacht staat het 2^e pel. in zijn geheel op wacht omdat er een grote aanval op de stad wordt verwacht. Nu laat ze maar komen. We moeten gekleed in bed.

Vrijdag 27 sept. 1946

Het is onrustige nacht geweest. Ofschoon geen aanval. Er is veel geschoten met lichtfakkels en met geweer en bren. Heb slecht geslapen. Om 7.00h moesten we op patrouille naar een Z.W. richting gelegen kampong. Gelukkig gingen we over een paardenpad en ging het tamelijk goed. We kregen geen tegenstand en werd het een mooi tochtje. De grote kampong was, op een paar mensen na, leeg. Het was onnatuurlijk stil. Na de zaak te hebben verkend gingen we weer terug, to home. Vanmiddag ter beveiliging naar de stad geweest. Nu de mensen daar zullen wel gedacht hebben, wat komen daar voor baardapen aan en vuil en bezweet. Daarna hout gehaald in een lege kampong.

Zaterdag 28 sept. 1946

Vandaag in de keuken moeten werken. De afval hebben we naar het vliegveld moeten brengen. Daarna wat aan onze schuilkelder gewerkt. Vanmiddag kregen we nieuwe Amerikaanse sportbroekjes. Het broekje van de c.c. heb ik nauwer moeten maken. Om 16.30h op wacht. Vanavond hebben we voor het eerst elektrisch licht in het kamp. Aan de zuidkant is veel geschoten op gedaanten. De hele nacht is er door geschoten. Het zijn waarschijnlijk vijandelijke patrouilles die ons uitproberen. Om 18.00h ontdekte een brenschutter op ± 900m op een heuveltop een vijandelijke patrouille.

Zondag 29 sept. 1946

Moet om 12.00h op wacht. Niets bijzonders. Alleen vannacht onnodig veel geschoten.

Maandag 30 sept. 1946

Vandaag bijna de hele dag met de halftruck hout naar ons bivak gebracht. Het waren vele mooie balken en latten. We waren flink bezweet. Ik moest de bren meenemen voor onze beveiliging.

We zijn bijna toto Wringing toeloe geweest. Vanavond kreeg ik drie brieven en terug geschreven tot het licht uitging. Er mag niet meer 's nachts geschoten worden tenzij bij direct gevaar voor het bivak anders worden strenge straffen uitgedeeld. Dat is maar goed ook. Er werd veel voor de flauwe kul geschoten en de mensen uit de slaap gehouden.

Dinsdag 1 oktober 1946

Vanmorgen om 8.00h op patrouille geweest. In Z.W. richting het pad opgegaan naar de kampong op ruim 3,5 km van ons bivak. Daar moesten we onderzoeken of hoogte 190 bezet was. Onze sectie moest de kampong links onderzoeken. Hij was verlaten. De 1^e sectie was vooraan het andere gedeelte aan het doorzoeken. Plotseling hoorden we Vickervuur en van een lichte mitrailleur. Het kwam van de steile heuveltop links voor ons. Er werd geroepen :”Bren naar voren!” Ik en mijn helper Adje toefelden naar voren. Dries T., de ordonnans achter. Ik moest van het Peerd stelling nemen en vuren op de stelling van de vijand voor ons.

Wim Scholte schoot 8 brisantgranaten met de 2 inch mortier, maar de afstand was te groot ± 500m. Ik zette het vizier op 600m en gaf regelmatig korte salvo's en enkel schots af met mijn bren. Ik zag er een lopen. De 2^e sectie moest daar blijven liggen.

De 1^e sectie ging naar voren. Om op de top te komen. Ik heb die 40 min, er ongeveer 100 patronen verschoten met tussen pauzes om de vijandelijke mitrailleur vast te houden en de 1^e sectie vrij te houden van vijandelijk vuur. De sectie is halverwege teruggekomen en hebben 50 man waargenomen in zwarte uniformen en heeft uitkijkposten en snipers in de bomen gezien. En anderen waren schuttersputten aan het graven. De 1^e sectie heeft geen vuur daarop geopend en is teruggekeerd. Wij kregen de opdracht dat we terug gingen.

We waren net 10 min. de kampong uit toen ze ons met mortieren beschoten in de kampong en waren juist piki. De heren hadden pech gehad dat we juist weg waren. Om 12.00h waren we weer in ons bivak. Onze wapens gepoetst, magazijnen weer gevuld. Daarna de waterafvoer verbeterd rond onze tent. Nu ik eindig en ga slapen. (tidoeren) maf ze.

Woensdag 2 oktober 1946

Vanmorgen moesten we met 6 man de bamboestruiken voor de prikkeldraadversperring weggakken en opruimen. Rond het bivak zijn landmijnen gelegd en boobytraps. Dat geeft al weer een veiliger gevoel 's nachts. Dan hoor je ze 's nachts als ze rond het kamp zouden sluipen.

Vanmiddag wat geslapen en om 16.30h op wacht. We hebben een rustige nacht gehad. En wij, Adje en ik, gezellig gekletst tot we voorde regen in de bunker moesten vluchten. Daar konden we ons gesprek voort zetten. In de verte ten westen van ons was de 4^e coy erg actief met lichtfakkels. Ongeveer 20 stuks fakkels hebben ze afgeschoten en we hoorden nog schoten van een zware mitrailleur. We zagen een lichtspoor munitie. Ik kreeg wel slaap. Wietse kwam nog rond met de whiskyfles. Eventjes met de tong geproefd, maar ze was mij te sterk.

Donderdag 3 oktober 1946

Er was voor mij post op het bureau, 2 brieven van Ria en van thuis. Ik heb ze gelijk beantwoord in de stelling vanmorgen. Om 10.00h ga ik af. En vanmiddag naar de stad, sinds 2 weken. Er wordt een mooie film gespeeld Straks gaat mijn baard eraf. Het weer is wat winderig. We krijgen binnen 14 dagen de natte moesson. Er wordt door onze mortieren de Z.W. bergtop beschoten. Je kan de inslagen goed horen. Vanmiddag naar de stad geweest. De bren moest mee. We hebben ons lopen vervelen en nieuwe film was ook niet aangekomen. We hebben in het restaurant een paar lekkere eieren verorbert en die smaakten prima. Om 21.30h keerden we per truck naar ons bivak.

Vrijdag 4 oktober 1946

Iedere tent van ons krijgt een omwalling van ruim 1 meter hoog. Weer hard gewerkt vandaag. Ze kunnen ons minder raken als de heren ons beschieten met mortiergranaten in ons bivak (kamp). De wal wordt een halve meter breed en 1 m hoog (granaatwerend).

Zaterdag 5 oktober 1946

We hadden vanmorgen al het gereedschap bijeen gezocht om de rest van de rest van onze beschermwal rond onze tent af te maken, zodat we beveiligd zijn tegen rondvliegende mortier of granaat scherven, toen we om 9.00 uur bij het Peerd moesten komen. Hij zei dat we moesten stoppen met werken.

Vanmiddag een verkenningpatrouille naar "Penepen" met sergeant Krikke. We namen stelling onder aan de voet. Ik zag duidelijk de vijand op en neer lopen. Ze hadden de 1e sectie al gezien, die al verder naar voren was.

Ik had de Bren al op scherp staan om gericht dekkingsvuur af te geven voor de 1^e sectie. Toen kregen we bericht: "opdracht vervuld" en gingen snel terug, want we verwachtten mortiervuur, dat evenwel uit bleef. Via Wringitoeloe gingen we weer baliback.

Onderweg had Adje Schoonen een koelie-hoed gevonden en die op zijn kop gezet wat een stom gezicht was. Adje met zijn dikke kop en een plopperhoed op. Om 16.00 uur waren we weer in ons bivak. Vlug gewassen en de rest van de avond met ruig geklets doorgebracht En later ons tampatje opgezocht. Maf ze.

Zondag 6 October 1946

Vanmorgen naar de kerk geweest. De aalmoezenier is in ons bivak de mis aan het doen. Het is weer lang geleden. Ook gebiecht. De rest van de morgen mijn oude brieven na gekeken een deel vernietigt. Het waren er heel wat.

Om 16.30 h gaat de 24uurs wacht in en ik had nu al veel slaap. Dat wordt vannacht worstelen met de beer. Ook daar zijn we toch goed door gekomen.

Maandag 7 October 1946

Vanmorgen naar de tandarts geweest. Mijn gebit was oké. Ik moest tot 14.00 uur in de stad rond lummelen. Toen kreeg ik wat in mijn oog. Het doet niets als tranen en is zeer pijnlijk en de dokter kon niets vinden. Om 14.00 uur ben ik weer naar het kamp terug gegaan met de truck en heb me door de hospik laten behandelen aan mijn oog. 's Avonds weer spoelen. Ik was er beroerd van als een hond en had het oog afgeplakt Ben om 18.00 uur naar bed gegaan. Misschien is het morgen beter.

Woensdag 9 October 1946. Hinderlaag.

Vanmorgen wat geprutst. Om 14.00 uur op patrouille naar Kali-aleng om te observeren. Daar de kali overgestoken. De 1^e sectie bleef achter voor dekking. We hadden een paar man gezien en die wilden we te pakken zien te krijgen. We hadden de kampongrand bereikt. We namen stelling aan de westrand.

Er lag voor mij een ravijn van 40 meter diep. De heuvelrand liep steil omhoog afstand plm 100m. Plotseling klonken verscheidene schoten links van mij. Riny Hellemons daar voor ons op de berg riep hij mij toe. Ik liep op een boom toe en kon op een tak mijn bren in stelling brengen staande weg. Ik zag er verscheidene ploppers op de rand van hun stelling staan. Schoot roffel met de bren op die twee. Waarschijnlijk heb ik ze geraakt. Nu klonken overal schoten om mij heen.

Onze 2 inch mortier kwam ook in actie. Die mortiergroep lag 4 m links van mij. Wim Scholte was de schutter. Dries Timmermans lag naast Wim en Wietse. Ze hadden al verscheidene granaten verschoten terwijl ik vuurstoten af gaf met de bren. Ik hoorde plotseling een slag en kijk even naar links en zie Wim terugvallen door een explosie en Dries zie ik zijdelings omvallen. Hij schreeuwde het uit. Mijn eerste gedachte was helpen, maar dat kon niet en vuurde door. De adjudant en Sijen gaven hem een noodverband. Ik hoorde later dat Dries tegen Wim zei, die naast hem lag, dat hij zijn vrouw en kind moest groeten en dat hij het niet meer zou halen. Hij had een gat in zijn borst en in zijn rug er uit. Zijn rechter long was geraakt. Toen Wim bij zijn positieven kwam, schoot hij rood, groen, rood signaalgranaten af. Voor ondersteuningsvuur voor de 3inch mortieren in het bivak en 2 rood "hulp" Een paar minuten later werd de stelling van de vijand bezaait met zware mortiergranaten en de granaten lagen goed. Ik gaf nog steeds dekkingsvuur af. De jongens hadden vlug een nooddraagbaar gemaakt en Dries werd naar achtergebracht naar de dekkingssectie. Wij bleven met 6 man achter om de dragers te dekken en de gewonde Dries. Ondertussen was er hulp aan gekomen. Ze vuurden vanaf "Penneppen" om ons de 6 man te dekken. Zo konden wij kalm ons terug trekken.

De hulpsectie heeft nog verscheidene snipers neergelegd. In totaal ongeveer 6 dode vijanden. Men zag ze ook met draagbaren sjouwen. Wietse zwikte ook zijn enkel en Wim merkte pas in het bivak dat hij lichte verwondingen had van mortierscherven in zijn borst en schouder. Dries heeft zich tijdens zijn vervoer zich taai gehouden en nog droog de kali over. In het bivak nog een bespreking gehad over de patrouille. Dries is zwaar gewond. Een longschot. Maar de dokter gaf alle hoop. Hij leeft nog. Na het hospitaal zal hij wel naar Holland gaan. Dat is het weer voor vandaag.

Donderdag 10 oct 1946

Vandaag veel gerust. Vanavond op wacht. Vijandelijk artillerie en mortieren hebben ons beschoten, maar alle treffers vielen naast het doel. Onze stads artillerie beantwoordt het vuur. Een vijandelijke spion probeerde ons bivak te besluipen. De Vicker vuurde. Doch na 1 schot ketste het wapen en die klooiër ging piki djalan. Het is tamelijk rumoerig vannacht geweest door de artillerie. Verder niets bijzonders. Had alleen veel slaap.

Vrijdag 11 Oct 1946

Had tot vanmiddag 12.00h wacht en had nu mijn vrije dag. Maar had geen zin om naar de stad te gaan. We zitten momenteel met drie man in onze tent te schrijven. Wimpie is hier op bezoek. Hij schrijft naar Ria. Het is vanavond rustig. I finish my letter.

Zaterdag 12 Oct. 1946

Vanmorgen was er een mis in het kamp. De aalmoezenier gaat al die bivaks af. Ik ben ook naar de mis geweest. Daarna weer aan onze stellingen gewerkt. Daar zijn we de hele dag aan bezig geweest. Vanavond geschreven naar pater Touw. Zijn brief heb ik beantwoord. Das All. Morgen om 7.00 h patrouille Pantjoe.

Zondag 13 Oct.'46

Vanmorgen om 7.00h vertrokken naar punt 159. Het was al flink warm toen we het punt beklommen. De berg liep gemeen op en dat met de bren op de rug. Ik was munt toen ik boven was. Ik stelde de bren op in een oude extremistenstelling en zette mij naast de bren in de schaduw. Ik voelde mij niets lekker. Toen we na 1.5 uur weer op de terugweg gingen, heb ik de bren aan Adje mijn helper overgegeven. Onderweg nog verscheidene inheemsen in het niemandsland opgepikt die daar rond stroopten. Bij thuiskomst in het bivak heb ik mij op de krib gelegd. Morgen 14 October 1 jaar geleden vertrokken uit Holland.

Woensdag 16 October 1946

Ik schrijf nu vanuit het bataljonsziekenzaaltje . Ze hebben mij maandagmiddag met de ambulancewagen naar Semarang gebracht. Ik had toen 40° koorts en was zo ziek als een hond. Volgens zeggen had ik malaria, maar ik geloof dat niet. Want ik schijt mij leeg (dysenterie) water en bloed en heb een paar beroerde dagen gehad. Ben moe en slap.

De wapenstilstand is een feit geworden. Ik ben benieuwd of het vechten nu is afgelopen. We zullen het maar afwachten. En ga eindigen want ik heb hoofdpijn. Ze komen mij de temp. opnemen en moet de pin in het gat steken zoals ze hier zeggen. Temperatuur normaal. Vanavond bij Jan de Graaf, sanitair soldaat of te wel de hospik wezen buurten. In Duitsland bij de Amerikanen ging ik wel eens met hem op stap. De avond is vlug omgegaan. Veel brieven gehad en kan nu veel schrijven nu ik hier lig.

Donderdag 17 Oct. 1946

Vanmorgen 3 brieven geschreven. Verder geen nieuws. Rustig gehouden.

Zondag 20 Oct.'46

Mag het bataljonsziekenzaaltje verlaten. Ben vanmiddag naar de film geweest in de "Tijgerclub" en vanavond naar de "Rex" Daar werd een mooie kleurenfilm gespeeld "Dive Bomber", een pracht stuk. Moest wachten op de truck die mij en anderen naar het kamp terug bracht. Een week weggeweest uit het kamp. Alles was rustig in de tent en sliepen en snurkten.

Woensdag 23 Oct 1946

Van de arts 3 dagen vrij van dienst gehad. Kan ik weer wennen aan het bivak. Vanmiddag was genaaid voor de jongens.

Donderdag 24 Oct.1946

Het vliegdekschip de "Karel Doorman" ligt op de rede van Semarang. ± 3 km uit de kust. We waren uitgenodigd door de marine of we mee wilden. Om 11.00h vertrokken we met de landingsboot en om 12.00h kwamen we op de "Karel Doorman". Het is maar een kaal ding. De brug op de zijkant van het schip. Hij is 18.000ton groot en kan 25 vliegtuigen bergen. Ad Zijlmans, mijn neef uit de Made, die is matroos op het schip. Dat is een flinke knul geworden. Hij liet mij het schip zien. Het is jammer: de "Karel Doorman" vertrekt morgen naar Soerabaya anders konden ze ons kamp bezoeken. Ik kreeg 2 haringen. Om 14.30h werden we weer met de landingsboot weer in de haven gebracht. Om 17.00h weer in het kamp en toen gelijk op wacht.

Vrijdag 25 Oct.1946

Vandaag gewerkt voor de jongens. Broeken passend gemaakt. We kregen van de staf, het O.V.W. embleem voor op de mouw. Vanavond een film gehad van Sis Hopkins, een oudje.

Zaterdag 26 Oct 1946 (Flater)

Vandaag zo goed begonnen en zo slecht geëindigd. Vandaag de grootste stommiteit uitgethaald die een soldaat met twee dienstjaren kan uithalen.

En die en kameraad bijna verwonde. We stonden opgesteld pelotonsgewijze voor wapeninspectie. De bren had ik gepoetst en we stonden op de appelplaats nog wat gekheid aan het verkopen. Toen ik de onzalige gedachten kreeg dat ik vergeten was om na het poetsen de trekker af te trekken. Als veiligheidsmaatregel.

Maar in mijn stommiteit had ik vergeten het volgeladen brenmagazijn er af te halen. Ik was te vertrouwd met het wapen. Zo ook het gebeurde. Ik grendelde en trok af maar richtte als veiligheid naar de grond en paf, daar ging een schot af! Ik schrok me halfdood! Hoe dat op het moment kwam wist ik zelf niet. Van schrik stond ik te beven op mijn benen. Ik had een collega vlak langs zijn kuit geschoten zodat zijn been wat verschroeid was van de mondingsvlam. De luit kwam en zei: 'rapporteer die man, adjudant'. Het was maar goed dat de kogel voor ons in de schuilkelder insloeg anders was het leed voor mij en een kameraad niet te overzien zijn geweest. Zo zie je een moment van onoplettendheid zou je bijna je je leven lang dat verweten hebben. Het verwonden van een kameraad door onoplettendheid. Ik was de hele morgen niets meer waard en schaamde mij voor de jongens om als oude soldaat om zo'n flater te maken. En kan er nog niet over uit dat mij dat gebeurde. Ik moest bij kapitein Maan komen, compie's commandant en hij zag dat ik nog overstuur was en het gebeuren mij erg aantrok.

Hij beurde mij op en vergoelijkte mijn stommiteit en dat het meer een ongeluk was en mijn zelfvertrouwen weer terug zou krijgen. Ik had angst voor het wapen weer in handen te nemen. Hij sprak tegen mij als een vader tegen een zoon. Een pracht kerel is het. En ik kwam er zonder straf van af ofschoon ik het verdiend had. Het is een goede les geweest voor mij en voor anderen. Hou je hersens bij elkaar.

Vandaag is kolonel de Langen geweest, Alle manschappen kregen een pluimpje vanwege de netheid en degelijkheid van ons bivak "pirewapa". Vanmiddag nog gewerkt voor de jongens. Een dag van emoties.

Zondag 27 Oct. 1946

Vanmorgen naar de kerk geweest. Daarna weer genaaid voor de jongens. De dominee heeft afscheid genomen. Hij moet met de anderen officieren naar Sumatra met de IJ-brigade. Misschien gaan wij ook wel, binnen niet al te lange tijd. Hij zei dat we voor verrassingen zouden komen te staan. Vanavond op wacht.

Maandag 28 oct 1946

Bij de 3^e coy is het de hele nacht erg onrustig geweest. Vele lichtfakkels gingen de lucht in en tegen daglicht is er een vijandelijke aanval op de 3^e coy ondernomen. Ze zijn bescoten door mortiergranaten. Onze artillerie is ook nog in actie geweest en onze zware mitrailleurs hebben nog schoten gelost.. En dan noemt men wapenstilstand.

met verlof naar de stad geweest. Veel geld uitgegeven en nog niets hebben. Vanavond een prachtfilm gezien. Veel gelachen. Om 22.20h weer thuis.

Dinsdag 29 Oct. 1946

Vanmorgen om 04.30h gewekt door inslagen van mortiergranaten. 6 Stuks die vlak voor het bivak insloegen. "Alarm". Allen naar de bunkstelling. Om 07.00h Alarm opgeheven. Verder alles rustig verlopen.

Vanmorgen nog op de machine gewerkt.

Vanmiddag patrouille naar punt 125. Fototoestel meegenomen. Die rotte steile berg. Ik kwam bekaft boven, Ik hoop dat alle foto's gelukt zijn. Na 1 ½ h geobserveerd te hebben, gingen wij in Zuid Westelijke richting observeren tot 18.00h. Om 17.30 h werden twee wilde zwijnen gezien. Penning schoot. Een treffer in het hart. Een pracht schot. Adje heeft hem de keel doorgesneden. De poten bij elkaar gebonden en terug naar het kamp. Halfweg kwam de auto ons halen en het varken.

Tegen de schemer kwamen we thuis. Er waren twee brieven voor mij vanavond van twee girls. Een schrijft me te gek. Ze begint al met liefhebbende en daar houd ik niet van. Ik zal haar liefde wat bekoelen door ijs op haar hart te leggen.

Woensdag 30 Oct. 1946

Vandaag de hele dag op de machine genaaid. Om 11.30h een kankeruurtje bij de adjudant (het Peerd). Nu daar is wat gekankerd. Onze sectie op een paar man vrij van wacht. Verder geen bijzonderheden.

Donderdag 31 Oct 1946 "Pirewapa"

Vannacht weer in de alarmstelling. Het bivak werd weer beschoten door machinegeweervuur en mortieren. Om 01.45h konden we inrukken op het 2^e peloton na. Weg ons vrije nachtje. De Vickers en onze mortieren hebben het vuur beantwoord.

Vanmorgen van 9 tot 12.00h post aan de ingang aan de weg. Vanmiddag kregen we hoog bezoek. Er kwamen wel 10 a 15 jeeps begeleid door MP op de motoren. De adjud. Generaal begeleid door vele officieren bezocht ons kamp. Hij was zeer te spreken over ons bivak maar niet over het eten dat wij kregen. Trouwens daar heeft de kok een woordje over gesproken.

Vrijdag 1 nov. 1946 Allerheiligen.

Ben vanmorgen naar de mis gegaan. Vandaag hebben we Zondagsdienst. Behalve de wacht en de patrouilles natuurlijk. Ik heb vandaag gewoon doorgewerkt door veranderwerk voor de jongens.. Vandaag zijn er veel bevordert naar soldaat 1^e klas, korporaal en sergeant. Ook Sijen Die heeft het met een bruine arm gekregen want voor korporaal deugt hij niet. Een zenuwpees. Alle jongens hadden er de pest over in. Hij is de jongste uit de sectie en een kontenkruiper met een grote mond die Jan en Alleman met zijn grote mond denkt te overbluffen. En de beste vriend van” het Peerd”.

Zaterdag 2 nov 1946

Vandaag flink gewerkt. Lei Reuvers is onze sectie commandant (korporaal) geworden. De jongens hebben bij de compie's commandant geklaagd. Lei is een oudere rustige man als onze korporaal. Vannacht hebben we wacht.

Zondag 3 nov 1946

Het is een rumoerige nacht geweest. Bij het 13 RI en bij de 4^e coy. De reserve sectie moest om 24.00h ook in de alarmstelling. In het voorterrein werd overal met lampen geseind. We hadden vast een aanval verwacht.

Maandag 4 nov 1946

Vanmorgen geslapen tot 12.00h en om 13.00h weer op wacht. Ik heb nog een paar brieven geschreven.

Woensdag 6 Nov 1946

Vannacht weer wacht gehad en vanmiddag naar de stad. Ik had eerst niet veel zin, maar liet me overhalen. Er werd een mooie film gespeeld “ Crash Dive” Over duikboten. Om 23.00h weer terug in het bivak ”Pirewapa”. Toen zeiden ze dat ik vannacht om 04.00h op patrouille moet. Om 03.00h worden we gewekt. Bah, wat een rotzooi en het is niet eens onze beurt. Dat is net iets voor zo'n boer als Boumans.

Donderdag 7 nov 1946

Om 03.00h gewekt. In donker gegeten en om 04.00h gingen we het kamp uit. Het was verrekte donker. Je voorman liep als een schim voor je ofschoon hij maar 1 tot 2 m voor je liep. Ik was bij de gewoergroep ingedeeld. We moesten in een hinderlaag gaan liggen halverwege punt 125 en eventuele vijand opvangen met onze sectie. Ik had onderweg flinke maagkrampen en was aan de diaree. Eindelijk na veel in het donker kwamen we gelukkig op de plaats waar we moesten liggen en zocht een plaatsje waar ik mijn ingewanden kon ontlasten. Ik had de jongens gewaarschuwd. He, he daar knapte ik van op. Er vluchtte nog een vermoedelijk varken. Hij ging er vandoor toen hij mij rook. Het was te donker om hem te zien. Om 06.00h werd het licht en gingen wij op punt 125 in stelling. Ik maakte het me nu wat makkelijk. De bren in stelling gebracht. De rest van de sectie wat verspreid. Ik zag verscheidene schepen in de verte liggen op de ree. De stad zelf konden we niet zien De zon werd warm en het werd wat nevelig. Er was niets bijzonders voorgevallen en kregen order weer terug te gaan. Ons werk weer gedaan en kwamen om 8.30h weer in ons bivak met veel honger Vanmiddag wat genaaid. Verder niets bijzonders.

Vrijdag 8 nov 1946

Vanmorgen hebben die klojo's ons kamp met granaten bestookt ofschoon ze voor en naast ons bivak vielen. Er is niet veel terug gevraagd. Zo sparen we onze munitie.

Zaterdag 9 nov 1946

Vandaag hard gewerkt op de broeken naaien. 2 Naalden gebroken en die zijn duur. Ik hoop dat ik ze in de stad kan kopen. De jongens hebben mijn oude brenstelling afgebroken. Hij wordt nu boven de grond gebouwd en met schietsleuf en van boven afgedekt met grond. Hebben dan misschien minder last van de fucking ratten. Vanavond 2 brieven gehad. Van Ria de laatste weken geen post gehad.

Zondag 10 nov 1946

Vandaag is het zondag en heb mij weer eens lekker geschoren. Dat doet je goed en vanmiddag komen er plenty womans en girls om te dansen. Het is jammer dat ik er niet veel van kan. Het was toch een gezellige middag geworden. Een orkestje was ook meegekomen. Ik heb nog een paar borrels gedronken. Er waren er die te veel op hadden. Na de middag is het bezoek teruggebracht met de trucks. Het wordt tijd dat er weer eens wat gebeurd. Er werd vannacht wat verwacht. Maar alles is rustig gebleven. Nu ga ik naar bed. Ik heb die 2 brieven beantwoord. Nu maf ze.

Maandag 11 nov.1946

Niets bijzonders.

Dinsdag 12 nov 1946

Vannacht wacht gehad.

Woensdag 13 nov 1946

Vanmorgen om 03.00h opgestaan. Om 04.00h vertrokken we met de truck. "Merdeka" onze hond is meegegaan met de 2^e sectie. We zijn bij Djaraka bij het pakhuis uitgestapt. Het was nog behoorlijk donker. De kali overgestoken op weg naar punt 125 om te observeren. Onderweg liepen wilden varkens rond. Het zijn er veel. Er wonen geen mensen meer. Deze tocht heeft veel zweet gekost. Tot 8.00h op punt 125 gebleven en om 9.00h weer in ons bivak. Vandaag niet veel uitgevoerd. We kunnen ieder ogenblik vertrekken als de T.R.I. delegatie komt om Kalipantjoe te bezetten. De vrede tussen Nederland en Indonesië is bijna in kannen en kruiken. De republiek is erkend. Ik denk dat de Engelsen daar achter zitten en Australiërs.

Donderdag 14 nov 1946

Vandaag een rustige dag gehad. Vanavond op wacht. Het heeft de hele nacht gemiezd. Ik heb met Wim S. een gezellige wacht gehad. Much getokkeld.

Vrijdag 15 nov 1946

Vanmorgen om 7.00h kwam ik af van de wacht. Willem Noske de violist gaf een concert met een pianist, maar ik had zo'n slaap, dat ik een paar uur ben gaan pitten. Vanmiddag naar de stad geweest.

Heb machinenaalden gekocht en een aardige film in de tijgerclub gezien. Daarna Dries Timmermans in het hospitaalwezen opzoeken met de ganse bubs. Hij maakt het goed en was vol grappen zoals vroeger voor zijn zware verwonding. Het regent flink. Om 17.00h zijn we terug gegaan met de truck. Er lagen nog 2 brieven voor mij.

Het is voor 2-6RI een zwarte dag geworden. 2 Onderofficieren en een luitn. Daaronder was de tolk Merling, die is zwaar gewond. Zijn been is geamputeerd en sergeant Wely, die pas hier getrouwd is, was op slag dood. De luitenant zwaar gewond. En vannacht een patrouille van de stoottroepen, die in hinderlaag lagen bij de 4^e coy die schoten hun sergeant dood, omdat hij voor langs kwam i.p.v. achter de jongens. Ja, je moet maar pech hebben.

Zaterdag 16 nov 1946. "erewacht"

Vanmorgen moesten wij vroeg op, want wij waren de vuursectie. Wij moesten met 12 man de twee kisten dragen. Nadat de vuursectie een beetje vooroefening kreeg op de appelplaats, vertrokken we om 8.30h met een 3-tonner. Bij het N.I.S. gebouw moesten we ons opstellen. Ook een detachement rekruten van het KNIL was daar en van de ondersteuning compy.

Om 9.30h vertrokken we naar het Juliana Hospitaal. Daar waren de familieleden en een erewacht opgesteld. De jonge pas getrouwde vrouw van de gesneuvelde majoor van Wely huilde erg. Het valt voor haar niet mee. Pas 14 dagen getrouwd en nu al gesneuveld. Wij, de kistdragers, liepen naar de lijkkamer. 6 Man voor van Wely en wij voor serg. Merling. De twee doden waren nog zwager ook van elkaar.

We moesten de twee kisten op 2 half trucks zetten. Wat was die kist zwaar, Er zaten geen handsvaten op, zodat de scherpe onderkant je in de handen sneed. Zo vertrokken we staande op de truck met de helm op. Achter ons kwam een hele rij auto's.

Het nieuwe kerkhof ligt vlak bij het hoofdkwartier op een heuvel bij Tjandi. Het ziet er nog rommelig uit maar ze zijn er nog aan het werk. Toen we op de begraafplaats aankwamen moesten we de kisten van de wagens afhalen en zo'n 200m naar de gedolven graven dragen. Ondertussen was de familie ook de kuil genaderd. Er waren veel mensen en hoge autoriteiten aanwezig, ook de brigade commandant, kolonel de Lange. De kisten werden in de kuil gelaten en het commando "vuur" werd gegeven. De vele vrouwen die schrokken van het salvo.

Het doet pijn als je ziet hoeveel de familie heeft. Vooral de jonge vrouw, moet nu alleen verder. De Majoor sprak nog een afscheidswoord tot de familieleden. Daarna nam ieder afscheid van de doden.

Iedere militair salueerde voor onze gestorven kameraden. Daarna terug naar ons kamp. Ondertussen regende het pijpenstelen. We waren behoorlijk nat geworden.

Vanmiddag een beetje gewerkt en om 16.00h moest onze sectie plotseling er op uit. Want in Kalipantjoer was een TRI patrouille gesignaleerd.

Wij hoopten dat ze er nog waren dan kon mijn brennetje ook nog een woordje mee spreken. Toen wij de kampongrand bereikt hadden, begon het te gieten. Wij gingen in linie door de kampong. Een paar mannen en vrouwen kwamen we tegen , die voedsel zochten in de verlaten kampong. Die zeiden dat pemoeda's de kali al weer over waren. Wij zagen die kerels ook niet meer. We bleven wat schuilen onder een afdak tot het droog werd en gingen terug naar ons bivak. Vanavond nog aan mijn maskotje geprutst.
(een mini soldaatje) Ik ga maffen. Slamati tidoer.

Maandag 17 nov 1946

Brrrr, wat een weer natte moesson. Wat een weer, regen en onweer en modder. O, die plakmodder. Je loopt op hele kleiklumpen. Zijn een half uur thuis van de patrouille. Om 16.00h weer een patrouille. We waren juist het bivak uit toen het weer begon te gieten. Ik heb gauw mijn gascape over mij en mijn brennetje gegooid. Hoofdzaak dat die droog blijft. Dat ik nat word is niet zo erg. We gingen naar Wringintoele. Onderwijl bliksemde en donderslagen dat het horen en zien je verging. Het daverde tussen die heuvels. De modder en klei zogen je vast. Je kwam de heuvels bijna niet op. Driemaal de kali over gestoken tot heuphoogte en die stroming van de rivier gooide je van de been. Om 18.00h kwamen in Kalipantjoer. Daar moesten we tot 19.30h blijven liggen Het was ondertussen opgehouden te regenen. We rookten voor het donker werd nog een sigaret. Mijn lucifers waren kletsnat geworden. Merdeka en nog een hond van ons, zijn de hele patrouille voor de 1^e verkenner uitgelopen.

De arme honden waren kletsnat en rilden van de kou net als wij natte zandhazen. Om 19.30h vertrokken we. Het was stikken donker geworden. Op 1 meter afstand zag je de man voor je niet meer. Ik ben een paar maal tegen Wim S. aangebotst. Je struikelde over takken of tegen een boom op. Niets zeggen, gewoon doorlopen. Je vloekte in je eigen. Klets, daar lag ik op mijn knieën in de modder. Onderwijl was het weer gaan gieten. Plotseling een felle bliksemflits en een daverde slag. Ingeslagen. Het leek wel of er een granaat vlak naast je ontplofte. Na vele slip- en glijpartijen kwamen we vuil, nat en gemodderd in ons bivak aan. Die kamplichten deden ons als een oase in de woestijn lijken. Het was 20.30h. Vlug gegeten en nog wat gewassen. Brennetje gepoetst. Vlug het ergste schoongemaakt. Nu Finish. Ik ga slapen.

Dinsdag 19 nov. 1946

Vanmorgen van de wacht gekomen, daarna Engelse les van luitn. Maan. Had vanmiddag verlof, maar ben thuis gebleven. Had niet veel zin om weg te gaan. Verder niets bijzonders. Ik heb van de week nog geen post gekregen. Ik hoop dat ik morgen wat krijg.

Donderdag 21 nov 1946

Vanmorgen vroeg is de 1^e sectie op patrouille geweest. Om 9.00h Engelse les. Daarna op een broek nieuwe zakken gezet. De TRI heeft nog geschoten met mortieren en artillerie. Om 18.00h beschoot onze artillerie hun stellingen. De granaten suiden over ons heen. De jongens zijn in het kamp de paden met kiezels aan het verharden. Minder last van de modder en slik. Het regent nu iedere avond en onweert het. I finish this letter. Morgen om 7.00h wacht in de stelling.

Zaterdag 23 nov. 1946

Vanmiddag met verlof naar de stad geweest. Er is nog een bataljon dienstplichtigen aangekomen van 7R.I. Vanavond nog naar de film geweest van George Formey. Het was een aardig ding. Gisteravond nog een brief van Ralph Voecks gekregen.

Dinsdag 26 nov. 1946

Ik ben de laatste dagen aan de diarree. Vandaag flink gewerkt. Vannacht is er nog een aanval geweest door de TRI. Onze artillerie heeft het vuur beantwoord. Ik hoef vanavond niet op wacht en heb lichte dienst. Twee brieven gehad. Gerard en Jose gaan zich met de kerstmis verloven.

Vrijdag 29 nov 1946

Ik voel me nog steeds niet in orde en heb een paar dagen lichte dienst. Ben vanmorgen naar de hospik geweest. Die zei: "Ik zou proberen om mee op patrouille te gaan." Ik kon meegaan als brenheler. Het was een lange zware tocht. Op een heuveltop die we juist beklommen hadden, kreeg ik weer krampen en moest overgeven. We hebben een uur boven gelegen en konden de stellingen van de TRI zien liggen en we zagen ze lopen met het blote oog op ± 1000 meter. Toen we weer vertrokken, heb ik de brentassen overgegeven. Daarna de kali voor de 4^e keer overgestoken. Er stond een sterke stroming. Ik kon naar bivak alleen terug gaan van het "Peerd", maar heb het toch volgehouden. Ik was blij dat we naar Kalipantjoer weer naar ons bivak terug gingen. Ik was hondsberoerd. Ben in de krib gaan liggen. Heb weer moeten overgeven. Daarna nog ettelijke keren. Om 19.00h weer naar bed gaan slapen. Hopelijk voel ik mij morgen wat beter. Maf ze.

Zondag 29 dec 1946

De artillerie buldert weer. Heb wacht bij de telefoon. Om 10.00h is er met de Vicker geschoten op een vijandelijke patrouille die was gezien onder de 181 aan de voet van de berg.

Maandag 30 dec 1946

Vandaag is er een grote actie bij 190 Poetjoeg. Vanmiddag heeft het flink geregend. Ben daarom thuis gebleven.

Dinsdag 31 dec 1946. Oudjaar

Vanmorgen op patrouille geweest. De laatste van dit jaar. Geen bijzonderheden.

Vanavond is het oudjaar. Hoe zou het thuis zijn? Hopelijk alles goed. We hebben gezellige in onze tent een gezellig onderonsje gehad tot 24.00h. Het was plenty handen schudden en een gelukkig en voorspoedig Nieuwjaar 1947 wensen. Wie weet wat ons nog te staat. Daarna vlug het bed in.

Woensdag 1 jan 1947 Nieuwjaar

Vandaag vrije dag. Onze sectie geen wacht. Dat dachten we tenminste. Maar vanavond wij om 16..30h tot 23.00h naar de vooruitgeschoven voorpost "Noly". Om de wacht van 6 man van de ondersteuning compie, die een feestje heeft. Het is een gezellige wacht geweest. Er lagen olieballen en een pakje sigaretten per man. Het is droog gebleven vannacht.

Donderdag 2 jan 1947

Vandaag is er weer een grote actie geweest op punt 190 Poetjeong en omgeving. Vanmiddag met Wietse naar de stad geweest. Wat inkopen gedaan en 's avonds naar de film geweest. Toen we thuis kwamen hoorden we vijandelijke artillerie ons kamp heeft beschoten. De granaten sloegen voor de stelling in zonder schade aan te richten.

Vrijdag 3 jan.1947

Vanmorgen naar de dokter geweest met mijn voet. Vrij van patrouille, die is om 15.00h vertrokken tot 20.00h. Ik heb zowat de hele dag achter de naaimachine gezeten. Toen de jongens terug kwamen waren ze bekaft. Het was een zware patrouille geweest. Ze waren weer voor het eerst in de kampong "Kalialang" geweest sinds Dries T. daar gewond is geworden op die plaats.

Zaterdag 4 jan 1947

Ik had de 1^e wacht vanmorgen. Aan de ingang poort kamp. Bij de 3^e coy is er een gesneuveld door eigen vuur. Een zekere Buijs. Een vader van 3 kinderen. Arme vrouw die achter blijft met 3 kinderen. Vannacht op wacht, had veel slaap gehad. Kon met moeite wakker blijven.

Zondag 5 januari 1947

Vanmorgen tot 11.00h geslapen. Wim Kesselear vroeg of ik met hem mee ging zwemmen in de stad. Het water was heerlijk. Om 17.00h weer terug naar ons bivak. Geen post voor mij. Bij de 4e coy hebben mortiervuur gehad.

Maandag 6 jan. 1947 Driekoningen

Vandaag hebben we sportdag. Vanmorgen gezwommen. Heerlijk watertje. Ik heb nog foto's gemaakt.

Dinsdag 7 jan. 1947

Vandaag wachtdienst. Het is de laatste dagen tamelijk rustig. Das all.

Donderdag 9 jan 1947

De artillerie buldert weer. Zeker ergens bij een ander deel van de brigade weer actie. Vanavond om 17.00h op patrouille op de Penneppen. Om 20.00h waren we weer terug. Vanavond werd er flink geuwoehoord.

Ps. Een grote actie bij de 3e coy, 1 officier gesneuveld. Veel wapens buit gemaakt.

Vrijdag 10 jan.1947

Vanmorgen zijn we naar de 4e coy geweest. Daar gaf Lou Bandy en het Melando-orkest een show. Ze zouden vanmorgen om 10.00h beginnen maar er was een kleine actie aan de gang. De TRI had zich binnen de perimeter gevestigd. Ze werden verdreven. 3 Tanks deden er ook aan mee. 1 man gewond. Er werd een hele lading zandzakken (juten) lege buit gemaakt.

Om 12.00h kon de show beginnen. De patrouille was ook terug. We hadden plezier gehad. Het Melando-orkest was machtig. Alom bekende melodieën. En het acrobatische danspaar viel ook in goede aarde. Het was alleen jammer dat sommige jongens er niet tegen kunnen een vrouw in broek en

bustehouder te zien. Meteen fluiten en joelen. Ik heb het bivak van de 4e coy ook nog bezichtigd. Maar het is lang niet mooi als Pirewapa van de 2e coy, Om 15.00 h waren in ons eigen kampement.

Zaterdag 11 Jan. 1947

Vandaag naar de stad geweest met mijn slapie Wietse. We hebben mooie film gezien. Een militaire vliegfilm.

Zondag 12 jan. 1947

Vanmorgen of wel nacht om 02.00 h reveille De sectie moest op patrouille. En dat zijn wij. De maan scheen helder. Toch was ik nat van het zweet. De kali stroomde hard en trok flink. Toen we op de Peneppen waren, kregen we een muskietenaanval en die krenge staken ons dat het verrekte. Om 5.00h kwam de zon prachtig op. Na 1,5 uur observeren en we gingen we weer de kali over. Naar Kalipantjoer, Om 08.00 h waren we weer thuis. Vanavond om 21.00 h vertrekt de 1e en 3e sectie en ze komen om 02.00h vannacht weer terug.

Vrijdag 17 januari 1947

Vanmorgen van de wacht af gekomen. Daarna een nieuwe vloer in de tent gelegd. En zijn van iedere sectie 3 man gedetacheerd voor 14 dagen naar de 4e coy, En mensen van de 4e coy komen voor 14 dagen bij ons logeren. Vanavond was er een rotfilm in het kamp gespeeld. Onder de film begon het te regenen. Vandaag professor Romme op bezoek gehad, Ze hebben nog een foto van mij genomen terwijl ik me aan het scheren was. Ik vroeg of ze de foto naar mijn ouders wilden sturen.

Foto: nationaalarchief ga het na.

Zaterdag 18 jan 1947

Om 17.00h patrouille naar punt 144. We vertrokken via post NOLY. De kali was niet zo erg hoog meer. Voor punt 144 namen we stelling. Op 1 sectie na die ging de berg op. Opeens klonken verscheidene schoten. Later hoorden we dat er Pemoeda's in een alleenstaande hut met een aantal vrouwtjes aan het vrijen waren.. Twee karabijnen stonden voor de deur. Ook hun schoenen en broek. Maar de schoten hoorden ze en de vrijerij was gauw gedaan. Hals over kop vluchten ze nakend weg. Zonder wapens en kleding verdwenen ze in de schemering russen de alang-alang. Een man werd nog in de hut aangetroffen. Die werd meegenomen om verhoord te worden. Daarna tot 21.00 h voor Kradenda stelling genomen. Het was flink donker, de lucht was zwaar bewolkt en de muskieten zoemden je om de oren. En toch maar stil blijven liggen en luisteren. Niets te zien of te horen. De terugtocht was lastig. We moesten een steile wand af om over de sterk stromende kali te komen. Arm in arm, tot ons middel door het vuile water. We konden ons amper op de been houden. We troffen nog 6 verdachte personen die daar niets te zoeken hadden. Ook die werden mee genomen. En zo modderden we verder weer de kali over. Eindelijk om 22.00h weer in ons kamp. Vlug gewassen en verschoond. Daarna eten en tidoeren in bed.

Maandag 20 jan 1947

Vanmorgen zijn we gaan zwemmen. En nog gedoken van de hoogste plank. Zingende gingen we weer terug naar Pirewapa. 14 man van de 1^e coy namen van ons de patrouille over omdat wij sportdag hadden ze moesten naar Kalilang en daar hadden ze 2 gewonden. Het 3^e peloton rusten direct uit. Om hulp te bieden. Ondertussen waren onze 3 inch mortieren kwamen om 14.00 h in actie En om 16.00h kregen wij granaatvuur van de vijand. Tot voor de stelling vielen de granaten. Een kwartier later kwam onze artillerie van Tjandi op het nieuwe vliegveld in actie. De inslagen lagen goed. Het moet ten westen van ons vol met TRI zitten. Morgenmiddag moeten er heen met ons peloton naar punt 190. Ik hoop dat alles goed afloopt.

Dinsdag 21 jan 1947

In een broek 2 nieuwe zakken ingezet en vanmiddag om 15.00h naar punt 190 op patrouille. We stonden op de appelplaats aangetreden toen het begon te stortregenen en te onweren en te bliksemen De radioset werkte al niet meer door het vocht. Zodoende zonder radio. En kregen voor het eventueel in de knijp zitten seingranaten mee als extra beveiliging

De 2^e sectie was voorsectie. We volgden 't paardenpad dat wel een bandjirrende kali leek. Zo stroomde het water op ons neer. Tot over de enkels in het water en modder. We waren al tot op de huid nat. De zware donderslagen en het weerlicht, deed je net aan zware artillerie denken. De mensen voor je zag je wazig door het watergordijn. Zo trokken we BacBangareb binnen en doorzochten daarna Poetjoeng. En daarna de steile hoogte op. De andere twee secties gingen in stelling. En de 2e sectie bestaande uit 6 man + de sectiecommandant (korp) trokken op rechts van de berg. Glijdende en strompelende kwamen we aan de voet van de helling en toen, ach, schrik steil 30 m omhoog. Alles was spekglad en glibberig. De voorste mensen namen het beetje houvast ook nog weg.

Ondertussen rolden er los getrapte stenen ook los.

Ik hoorde een van de jongens al een schreeuw geven. Wij de helper en ik waren de laatste en konden met onze zware bewapening niet zonder hulp naar boven. Mijn bren werd doorgegeven naar boven en eindelijk na veel geharrewar kwamen we boven. Onder de modder en slijk

De wapens zaten ook vol met modder. Vlug stelling genomen en behoedzaam naar voren. Op de rand namen we weer stelling. Ondertussen kwamen de andere secties ook naar boven. Die hadden een betere weg genomen dan wij. Alle sigaretten waren kletsnat geworden behalve die van mij waren nog droog. Maar na uitgedeeld te hebben en aangestoken hadden werden ze toch direct nat van de regen. Na een half uur daalden we weer af. Geen vijand gezien. Die waren zeker aan het schuilen bij moeders. Via punt 125 en Mangarang weer terug. Om 20.00 h thuis, vies en vuil. Kapot als een hond.

Donderdag 23 januari 1947

Vanmiddag naar de stad geweest. Een mooie film gezien. Vannacht om 01.00h moeten we op patrouille. Het is nu 20.00h en ga vroeg naar bed. Ben om 21.00h weer wakker geworden. Er vielen geweergrenaten voor het kamp. Omdraaien en verder slapen.

Vrijdag 24 januari 1947

“Opstaan”, schrik wakker. Het is Lei, onze sectiecommandant. Het is 01.00h, heb nog plenty slaap. Heb weinig geslapen vanwege die mortiergranaten die de smeerlappen op ons afgeschoten hebben. En een paar uur bulderde onze artillerie. Bij een kaarsenpitje onze met de zo bekende patrouilleworst gegeten. Met de truck naar Persilan. Het was een mooie nacht. Niet te donker. De maan zag je nog niet. Juist de sterretjes blonken. Ofschoon het voor in het terrein toch knap lastig is voor Penning, onze eerste verkenner, om het juiste en beste pad te vinden. Vooral ravijnen en steile heuvels. We hadden oponthoud, want het “Peerd” had een spijkertje in zijn schoen, zodat de hele patrouille moest stoppen. Er werden nog allerlei opmerkingen gemaakt over het kreupele “Peerd” dat zijn hoefijzer had verloren. Om 04.30h kwamen we op punt 125 aan. En zonder iets gezien te hebben, kwamen om 6.00h in ons kamp Pirewapa aan. Na het eten het bed in. Was juist ingeslapen en werd wakker door de Jagers, die laag over ons bivak vlogen met donderend lawaai. De vliegtuigen waren oefeningen aan het houden. In samenwerking met de grondtroepen o.a. met tanks. Ten westen van ons kamp hoorde ik granaatvuur. Om 10.00h moesten we opstaan voor een bespreking van L.v.d (luitenant van de dag) en nog waren die mustangs die razend over ons vlogen. De l.v.d. had het over de Lingadjatie-overeenkomst. En er werden allerlei vragen gesteld door de jongens. Alle troepen van de brigade zijn geconsigneerd. Waarvoor dat weten wij niet, maar volgens de geruchten staat er binnenkort wat te gebeuren. Momenteel weer granaatvuur ten westen van ons. Om 12.00h vanmiddag “alarm” voor het 2e peloton (zijn wij) moesten ons meteen klaar maken om hulp te bieden aan het 3e coy. Binnen 10 min. Waren we klaar. Moesten nog even op de truck wachten. Het peloton dat vrij was, die deden zich te goed aan de nasi goreng. Wij stonden klaar aan de weg toen de truck kwam. Allen er op en full speed naar het bivak “leeuwenhof” waar de 3e coy ligt. Toen we na een half uur over de slechte wegen denderen hoorden we mortieren al.

Toen we bij het bivak kwamen was de aanval bijna afgelopen. Er kwam een 7,5 tonner vol met lege verpakkingen en kisten van granaten. Enfin, het al afgelopen en na een uurtje zaten we aan ons eigen portie nasi kreng. Vanavond een pakketje van thuis met filmrolletjes, koek en pepermunt.

Zaterdag 25 Januari 1947

Vanmorgen om 9.00h samen met Wietse gevangenen wezen halen. Het regende dat het verrekt. De wegen buiten worden slecht of zijn al kapot gereden. Om 10.00h waren we weer terug. Het 1e peloton was al op patrouille. Geef ze het doen met dit weer, afijn, we hadden het zelfde een paar dagen geleden. Ik ben vannacht vrij van wacht maar moet toch een wachtje kloppen in de Vickerstelling. Deze bunker lekte als een mand. Het is fris en heb kippenvel. Doe mij straks wat extra's aan tegen de kou. Straks moet ik op de gevangenen letten die hier werken, maar ik wacht maar. Het regent nog olifanten.

Maandag 27 januari 1947

Vanmorgen om 05.00h reveille. Om 6.00h piki naar Gebangsoewoe naar hoogte +90. Verkenning en observatie. Een verdachte gevangen genomen. Daarna naar Kradenan. Het werd 09.00h weer heet en zweette als een paard. We hebben deze rit geen natte voeten gehad, want we zijn over post NOLY met een roeiboortje over de kali gezet. Er stond een flinke stroom. Ik heb de bren op de terugtocht overgegeven aan mijn helper, want ik was bekaf van het sjouwen. Verder niets bijzonders.

Woensdag 29 januari 1947

Er gebeurt de laatste tijd niet veel. Vanmorgen de krijgsgevangen gehaald uit het mlatenkamp. Er is veel regen de laatste dagen.

Donderdag 30 januari 1947

Vanmorgen om 06.00h vertrokken naar punt 190. Daar ±150 m in linie op getrokken door zwaar terrein. Hoge begroeiing met alang-alang en doornstruiken. Geen vijand te zien.

Vrijdag 31 januari 1947

Vanmorgen de 1e wacht van 7.00h tot 10.00h in de Vickeropstelling, Vanmiddag trokken 2 compagnieën TRI op 1500m afstand van ons bivak gesignaleerd(Jokopromo). Vannacht verhoogde waakzaamheid. Verder niets bijzonders voorgevallen.

Zaterdag 1 februari 1947

Vanmiddag met Wietse naar de stad geweest. Inkopen gedaan. Om 18.00h weer terug in het kamp. Kreeg twee brieven. Een van thuis. Ze maken zich ongerust. Dat is dom. Alles in toch oke. Er is geen vuiltje aan de lucht. Morgen patrouille.

Zondag 2 februari 1947

Ja hoor. Vannacht om 01.00h opstaan. Ik had gehoopt dat we vannacht rustig konden doorslapen, maar het heeft niet mogen zijn. We werden met de truck naar Djarakka gebracht. Daarna langs 125 naar Banbagareb in hinderlaag aan liggen. Het was tamelijk donker en regenachtig.

Alles was weer modderig en de glij- en valpartijen bleven niet uit. Je kon de jongens horen vloeken en knetteren. Nu ik ben ook een paar maal met mijn bek in de modder terecht gekomen, maar mijn bren bleef schoon. Piet v. B hielp mij de steile tjit op komen. Voor Bangbangareb gingen we op een heuvel naast het pad in de alang-alang in hinderlaag liggen. We moesten 2 uur blijven liggen. Ik had gezweeten van dat sjouwen maar nu begon het ook nog te regenen. Er stond een straffe koude wind zodat ik lag te rillen van de kou. Om 6.00h werd het licht en gingen we piki. Ik nam een sigaretje, daar knapte ik van op. Over de Kra....pantjoe, zijn we in linie terug gegaan om evt. varkens te schieten, maar als ze je horen zijn ze zo verdwenen. Je vind overal sporen van ze, net omgeploegde grond waar ze gewroet hebben. Om 8.00h weer op kamp. Het is nog steeds regen. Bah bah, wat een weer. Wel goed om te slapen. Maf ze.

Dinsdag 4 februari 1947

Vandaag bij de 4e coy is een grote actie geweest. Een tank is op een mijn gelopen en is licht beschadigd.

Woensdag 5 februari 1947

Op patrouille vanmorgen om 11.00h vertrokken via post NOLY. Van Kalialang naar 144. Serg. Evertsen is Kalialang ingegaan. Ik moest hem dekken met de bren. Toen ze terugkwamen naar 1 uur, trok onze sectie ook terug. Ze hadden vijand gezien. Zodat na 10 minuten de mortieren een machtig bombardementje gaven. Naar hoogte 144 ging het in vlug tempo. Voor mij met die bren te snel en te vermoeiend.

Mijn hele gezicht was rood verbrand van de zon. Daarna via post NOLY met de roeiboort over de kali. Om 16.00 h weer in het bivak.

Donderdag 6 februari 1947

Vannacht om 04.00h waren onze vliegtuigen al in actie. Later hoorden we wat het feitelijk was. Uit berichten hoorden we dat men te weten is gekomen dat de T.R.I. het nieuwe vliegveld wil bombarderen. Onze jachtvliegtuigen hebben de hele dag gevlogen. Iedere keer met 2 toestellen in de lucht. Dat ging door tot vanavond toen het donker werd. Zo gauw een van onze wachtposten vijandelijke vliegtuigen ontdekt moet dat in code per telefoon naar de 1e coy overgebracht worden. De code is: "opoe is over" Dan wordt op het vliegveld alles in gereedheid gebracht om de heren warm te ontvangen.

Vannacht heb ik wacht met Adje S aan de poort. Er is vanavond film in Pirewapa. Het was vannacht erg licht geweest. Om 04.00h kwam een wagen van de mobile sectie. De chauffeur heeft een uur bij ons gezeten. De tijd ging gauw om.

Vrijdag 7 februari 1947

Vanmorgen geslapen. Om 12.00h appel. De dokter was gearriveerd. We kregen een tyfusspuit en weer de pokken gezet. We zijn van 14.00h tot 19.00h reserve. De vliegtuigen hebben weer de hele dag gevlogen. Ik krijg de laatste weken weinig post.

Zaterdag 8 februari 1947

Plotseling uit onze slaap gehaald te worden is niets leuk. Afijn maar opstaan. Het is 02.00h 's nachts. Het maantje schijnt helder, maar in onze tent is het donker. Onze kaars is op en in het donker ons aankleden.

Daarna eten. De thee was verdomd lekker vanmorgen, Dat gebeurt ook niet dikwijls. Om 0.300h vertrokken we via Kalipantjoer, naar hoogte 190. Het was een prachtige nacht. Het maantje scheen ons zo plezierig toe zodat ik vergat het zware gewicht van mijn brengun die ik op mijn schouders drukte. Het maantje deed alles lichter lijken. Banbankareb en Poetjoeng werd natuurlijk donker. Toen we door het zwaar begroeide terrein gingen. Met hier en daar een zilveren plekje maanlicht dat langs een palmtak op de grond gleed. Het was een mooi gezicht. Het klimmen van de hoogte ging nu veel gemakkelijker omdat het de laatste dagen niet meer geregend heeft. Lei R., de korporaal, trok mij en het "peerd" duwde me omhoog, zodat ik de steile klim omhoog vloog. De 2^e sectie nam direct stelling. Ik legde me languit op de helling in het natte alang-alang met de bren voor mij. Er was niets te zien. We gingen 300 meter naar voren. Daar weer geobserveerd. Niets te zien. Ondertussen was het licht geworden en toen werd het warmen. We waren weer tot heuphoogte kletsnat van de dauw. Om 08.00 h weer thuis. Na het poetsen van de bren. Daarna wassen en heerlijk gepit tot 12.00h 's middags. Dat is alles.

Zondag 9 februari 1947

Vanmorgen tamelijk actief geweest. Heb al mijn schoenen gepoetst en ingevet. Om 11.00h begon de mis. Dat is het enige dat merkt dat het zondag is . We hebben weer wacht. De 2^e sectie is vrij. Behalve ik, die weer pech heeft. Moet vannacht met Botje op wacht. Bij de verbindingen. Het was tamelijk donker. De maan was erg bewolkt.

Maandag 10 februari 1947 mijn verjaardag.

De wacht is goed verlopen. Heb nog een paar uurtjes kunnen slapen, Vanmorgen nog mortiervuur in de buurt van de 2^e coy. Om 9.00h zijn we gaan zwemmen. Het was heerlijk water. Vanavond hebben we Pirewapa een machtig mooi cabaret gezien, geheten "het leger lacht". Het was jammer dat sommigen jongens hun fatsoen niet kunnen houden als ze een paar vrouwen zien. Verder was het een mooi einde van mijn verjaardag. Misschien volgend jaar thuis.

Donderdag 13 februari 1947

Vanmorgen was Kees de Bok op bezoek geweest met zijn pleegvader. Namelijk hebben we bezoek van de prins Bernhard kapel in Pirewapa Ze hebben een uur lang voor onze coy gespeeld. Nu het was af ! En Kees de bok stond er zo gemoedelijk bij te kijken met zijn zwart verzilverde rugbekleding. Er zijn veel foto's genomen van de veelvraat. Zelfs de bananenstruiken kon hij niet met rust laten. Hij zou ook een liefhebber zijn van bier en whisky, liefst puur, daar is hij verzot op. Die drankorgel.

Er zijn vandaag weer een heel stel bevorderd tot soldaat 1^e klas., korp. En sergeant. Behalve Henny natuurlijk. Ik had deze maand zeker een streep verwacht. Vooral omdat ze het al in vorig jaar augustus al beloofd hebben.

Maar alla, als ze mijn niet geven, dat ze die streep dan houden. Vanavond 2 brieven gehad. Een van Gerard en Jose en een van Ria. Morgen op patrouille. Das all.

Vrijdag 14 februari 1947

Vanmorgen werden we om 4.00 h gewekt. Om 5.00h vertrokken met de truck naar de 4^e coy. Het was een gevechtspatrouille, Een pel van de 3^e coy en een pel van de 4^e coy gingen ook mee. De compagnie werd geleid door de kapitein van de 4^e coy. Onderweg werd nog een spion gearresteerd door Ferdi de tolk. Nu het was rot en onoverzichtelijk terrein. Vele heuvels op en af. Voordat we vertrokken werden we gewaarschuwd voor bommen, mijnen en boobytraps. Om 9.00h was het al geweldig warm en het zweet gutste ons van het gezicht. Het peloton voor ons liep te vlug. We hebben geen vijand gezien. Alhoewel we ze zeker verwacht hadden Toen we op de berg stonden. Hadden we een prachtig gezicht op de zee en op de tambaks (visvijvers)

Ik was al behoorlijk moe. Mijn knieën knikten, de bren werd steeds zwaarder. Het lopen ging op het laatst automatisch en was blij dat ze mijn bren overnamen. Tegen 11.00h kwamen we weer bij de 4^e coy aan. De kantinewagen stond ook, maar ze had niets bij zich en we waren aan het kankeren. We waren bekap en je verheugde je op lekker drinken en je krijgt niets. Ondertussen was er een peloton stootstroepen vers uit Holland aangekomen. Die liepen patrouille in zw. richting. Om 12.00 kwamen we in ons bivak. Heb me camouflagepak uitwassen. Heb mijn bren gepoetst. Ik heb pijn in mijn armen en in mijn benen die voelen moe en slap en aan. Ik ga wat slapen. Ik ben kapot. Hopelijk voel ik mij straks wat fitter. Vanavond 2 brieven gekregen. Een van pater Touw en een van Cora met een foto van haar. Nu ik herkende ze op het 1^e gezicht niet meer. Wat is die veranderd en zo'n dik gezicht heeft ze gekregen. Het is een hele dame geworden. Ik hoorde dat een stoottroeper is gesneuveld. De arme knul.

Zaterdag 15 februari 1947

Vanmorgen had ik de 1e wacht van 07.00h-10.00h. Ik heb wat brieven geschreven. Het 1e peloton is patrouille bij de 4e coy. Ongeveer om 08.00h hadden ze contact. We hoorden ten westen van ons schieten. Ook hoorden we mortier en artillerie vuur. Een man was gewond door een gewerschot. Toen ze hem wilden helpen, liep een man op een landmijn zodat die ons 2 doden kostte. De bataljonsarts gewond. Ook Rudie G. En Lei W. en nog enkele door scherven. En vanavond gaat het opnieuw staakt het vuren in. Het is weer een klap voor 6RI. Bijna iedere dag sneuvelen er jongens. De vlag werd 's middags half stok gehesen.

Maandag 17 februari 1947

Vandaag hebben we bezoek gehad van 13 RI. Ook een Limburgs O.V.W. Bataljon. Vanmiddag om 14.00 h op patrouille naar punt 190. Het "Peerd" maakte de tocht moeilijker en zwaarder dan nodig was. Hij ging dwars door de sawah's heen en heuvels op en af terwijl we het pad konden volgen naar Poetjing. In Bankareb viel een man uit. Die had pas malaria gehad. Met 2 man begeleiding ging de zieke terug naar ons bivak. Wij moesten uitkijken in de kampong die we doorzochten naar menselijke resten. We roken het lijk al op afstand. Ba, wat een stank. Het dode lichaam was van een inheemse,

die zal wel van zwakte zijn gestorven, denk ik. De beenderen lagen al bloot. Een hoop rottend vlees met maden. Ik ben maar gauw doorgelopen. Het was niet om uit te houden. Hadden we maar benzine, dan hadden we het lijk kunnen verbranden, nu blijft het liggen.

Op punt 190 was niets te zien. Ik vermoed dat de TRI zich heeft teruggetrokken achter de demarcatielijn. Om 18.00h waren we weer in ons bivak.

Dinsdag 18 februari 1947

Vandaag controle door de geweer makers van de brigade op alle wapens van de coy. Om 11.00 h kwam het bericht dat er een prinses was geboren. De kanonnen gaven saluutschoten af. Ons peloton heeft de wacht. Ik en Wietse hadden de wacht op de hoek van het 1e peloton. De nacht was zeer donker. We hoorden fijne radiomuziek tot ons doorklinken op de achtergrond. In Holland zal wel plenty feest zijn en wij staren maar in het de duisternis van de ganse nacht. Na 24.00h twee man in de stelling kan men elkaar aflossen. Kan een man een oog dicht doen en de andere waakt. Zo gaat het de gehele nacht door.

Woensdag 19 februari 1947

Het was vroeg reveille voor de gehele coy. Om 5.00h op. Dat zal voor de heren niet meevallen. Om 6.00 uur werden wij afgelost voor de vlaggenparade en het voorlezen van de dagorder van onze generaal Spoor. En om 6.30 h vertrokken twee pelotons van ons voor de parade in de stad. Ik ben na het eten naar bed gegaan, maar werd om 11.00h wakker badend in mijn zweet. De zon scheen juist op mijn gezicht. Karel Evertsen kwam nog of ik zijn strepen op zijn uniform wilde naaien, want hij ging vanmiddag naar de stad. Ik ga niet ofschoon ik me daarvoor geschoren had. We kregen nog sigaretten en een glas snaps. Vanavond 2 brieven gekregen. Het eten was prima vandaag.

Donderdag 20 februari 1947, Pirewapa.

Vannacht om 01.00h gewekt voor patrouille Kebanzejoe en Kradenan. Het was tamelijk donker vannacht. Om 6.00h waren we weer terug. Geen bijzonderheden.

Dokter Cornelius is aan de bekomen verwondingen van 15 febr. Overleden. De 1e sectie ging mee als erewacht. Het is een harde slag voor de vrouw van de dokter, want hij zou deze maand naar Holland vertrekken. Nu blijft hij voorgoed hier op Tjandi. Er liggen er al heel wat van onze jongens .

Vrijdag 21 februari 1947 . Pirewapa

Geen bijzonderheden. Alles is rustig. Vandaag het 2e peloton wachtdienst. Vannacht regen gehad. Das all.

Zaterdag 22 feb 1947. Pirewapa

Vanmorgen om 6.00h van de wacht afgekomen. Heb geslapen tot 11.00h. Vanmiddag eindelijk onze kantinerantsoenen gekregen. 200 pallmalll sigaretten en 4 blikjes bier. Proost!

De TRI heeft zich overal teruggetrokken, dus ze schijnen zich er zo'n beetje aan te houden.

Vanavond kreeg ik een brief van een nieuwe correspondentie girl gekregen uit Sittard. Ik ben benieuwd of ze nog interessante brieven schrijft. We zullen maar afwachten.

Zondag 23 februari 1947

Vanmorgen te biechten en te communie geweest. Vanmiddag om 14.00h vertrokken voor een patrouille achter punt 144. We waren al over de demarcatielijn. Een wachtpost gevangen genomen. Er is niets gebeurd. We hoorden later van onze tolk die de gevangene had ondervraagd, dat in die kampong ± 100 man TRI zaten en wij wisten het niet. We hadden de lijn overschreden. Gelukkig is er niet geschoten van weerskanten. Anders hadden wij tamelijk in het nauw kunnen komen in dat dicht begroeide heuvelterrein, want het "peerd" is veel verder doorgetrokken dan zijn opdracht luidde. Vanaf 144 naar Kalialang, Wringintoeloe en de lik. Daar over de kali over gestoken en recht aan toe naar het bivak door de prikkeldraadversperring. Om 18.00h waren we weer thuis. De patrouille is zeer vlot verlopen. De gevangene moest de tros bananen dragen die we mee genomen hadden. Ben wel vroeg naar bed gegaan.

Maandag 24 februari 1947

Ben vanmorgen zwemmen in de stad. Na eerst mijn brens eens fijn gepoetst hebben. De juffrouw, mijn beste vriendin zag er wat tamelijk roestig uit van mijn zweethanden van gisteren. Maar nu zit ze goed in olie en kan er weer even tegen. Het water was heerlijk. Het duiken en springen van de hoogste plank gaat me tamelijk goed af. Vanmiddag hen ik op wacht gestaan bij de vickerpost en aan de weg. De patrouille van de Stoottroepen waren 2 uur te laat binnen. Ze hadden de patrouille van ons over genomen omdat wij sportdag hadden. Ze waren achter punt 190 geweest en hadden iemand gezien. Vanavond ben ik vrij van wacht.

Vrijdag 19 december 1947.

Vannacht gaan we op actie. Moeten alles klaar maken. Om 16.30 u vertrekken we met de truck. We hebben eerst gegeten voor we vertrokken en onze veldbedden moesten we meenemen en achterlaten in Wiroe. Van ons peloton moesten 10 man en van het 1e en 3e pel., ook 2 secties. We werden ingedeeld bij de 4e compie. Om 18.00 u waren we daar gearriveerd. Daar kregen we gelijk warm eten en dat smaakte altijd. Daarna wachten tot 23.30 u. We lagen kris kras op de tafels en bakten te slapen. We werden om 23.00 u gewekt. Een paar boterhammen, daarna vertrokken we naar ons oude bivak in Reksosarie. Het was erg donker. We zaten op de 2e wagen en achter ons volgden nog eens tientallen trucks en jeeps. Het was een mooi gezicht al die lichtjes van de colonne wagens op de slingerde wegen. Om 24.00 u waren we in Reksosari. Daar was het ook een hele drukte in het donker rond ons bivak. Er waren ook pelotons van Stoottroepen en 7 R.I.

Zaterdag 20 december 1947. 24.00u.

Ons peloton moest voorop omdat het voor ons, de 2e comp. van 6 RI een oude actie en bekende weg. We liepen naar de uitgangstelling. Het was al wat lichter geworden door de maan. De leiding van deze actie had Majoor Koerselman. In totaal 8 pelotons Infanterie met zware mortieren en 13

paarden. Ook de waarnemers (radiomensen) die hun radioset en verbindingsmateriaal per paard vervoerden. Om 14.00u kwamen we aan onze uitgangsstelling en het werd al lichter. Na veel geharrewar over modderige steile paden in het ruwe heuvelachtig terrein. Vooral voor de paarden was het lastig, maar het was kinderspel vergeleken met wat we later op die dag mee maakten.

Tot het licht werd om 5.30u op een smal pad blijven liggen tot nadere orders van de leiding. We zaten voor een ravijn van 30 m diep op een smal pad. Daar kon geen paard overheen (en vliegende paarden hadden we niet) Een paar anderen en ik waren uitgegleden en gevallen, daarbij had ik mijn knie nogal bezeerd en mijn schoenzool met hak had losgelaten door het geklauter over die losse stenen. Dat wordt wat met die kapotte schoen. We gingen door over kampongpaden, ruw en oneven, over rolstenen en modder. Nu liep de 4e compie voorop. Om 7.00u stopten we en ik heb vier sneden brood naar binnen gewerkt. Ik had honger en we zouden toch om 13.00 u weer thuis zijn en het zou een tocht worden van 30 km. Nu het zijn er 45 km geworden. We zijn ongeveer 15km over de demarcatielijn geweest.

Het ging steeds verder en de wegen en paden werden steeds slechter. Dwars door sawah's enz. Plotseling rechts voor ons het vuren van karabijn en gewerschoten. Het vijandelijk vuur werd beantwoord door brens en andere automatische wapens. Snel het geleende geweer ontgrendelen (patroon in de kamer) en kijken naar alle kanten. Links en rechts vielen ook schoten (snipers). De twee pelotons voor ons kregen flink vuur. We liepen door en daalden een steil pad af en keken uit over een grote sawah. Recht de Kali (rivier) voor ons de stuwdam en verder heuvels en links bomengroepen. Het bleef rustig tot we beneden aan de sawah kwamen. Toen barstte van alle kanten en overal het vuur uit. Het helle knallen van karabijnen, met onze zware doffe knallen vermengd. Daartussen het ratelen van de brens. Van alle kanten kwam het vuur. Voor en zijwaarts.....fuut.....fuut vlogen de kogels om ons heen. In de bomen zaten ze, maar waar? Tinus B. nam de bomen onder vuur van 50 a 100 m. Die ploppers zaten dichterbij dan we zelf wisten. Van overal werd het vuur beantwoord door de jongens. Zelf schoot ik op een boom waar ik wat zag bewegen.

We gingen steeds door. De stuwdam gedekt over en maar rond kijken met het geweer in de aanslag of je iets kon zien in de bomen en struiken. De mortieren met de paarden bleken een mooie partij voor de peloppers te zijn. Ze stonden ongedekt met de paarden. De compagnieën zwenkten naar rechts, nog steeds vurend. Onze 2 inch mortier moest naar voren en al spoedig sloegen de granaten knallend in. Peng, peng, klonk het dichtbij. Waar zaten die verdomde kerels toch? Niets te zien. Dan maar door. De rest kwam toch achter ons aan. Later hoorden we dat er een sniper is neergeschoten. Een van onze sobats (staibrigade) is gewond aan zijn been.

40

We kwamen in een verlaten kampong, geiten en kippen liepen los. Enkele oude mensen waren achtergebleven. Die werden verhoord door onze tolken. We bleven liggen in de kampong tot alles zich had aangesloten. Plotseling kwam onze artillerie in actie en die beukten op de vijandelijke versterkingen. Een Auster verkenningsvliegtuig vloog laag over en gaf de correcties aan. Ik

zag een oude man met een kind op de arm in een hut. Hij schrok toen hij mij zag. Om hem gerust te stellen gaf ik hem een sigaret en vuur en aaide het kleintje over zijn hoofd, wat hij fijn vond. De arme kerel was geschrokken van die gewerschoten. Toen we even stilstonden moesten Tinus en nog een paar jongens op de hurken hun grote boodschap doen in een gootje. Volgens Tinus hoefde hij hierna minder te dragen. Dus je kun je wel voorstellen van die grote hoop die achter liet. Daarna kwamen we op een gebied met kale heuveltoppen. Links en rechts zagen we een stel peloppers hard wegrennen naar het beboste gedeelte. Het begon nu heet te worden. Het vuren was nu gedaan. Wel af en toe een schot van de andere compagnies, die een paar kilometer van ons verwijderd waren. Nu kwamen we op een tamelijk grote weg met bomen. Grote dikke bomen lagen dwars over de weg. Ook waren er bruggen opgeblazen enz.

Schoen nr. 2 ging ook kapot. De zolen hingen helemaal los. Met touw en ander bindsel vastgebonden anders liep ik op blote voeten. Bij een kapotte brug werd gerust en ik moest met een ander de rustende troep dekken met de bren die ik weer had overgenomen. Rechts was een goedang van T.N.I. We hebben daar een uur gezeten, daarna weer voorwaarts tot we weer aan een wegversperring kwamen.

Daar zaten de artilleriewaarnemers vast met hun paard. Het kon die dikke boomstam niet over en links en rechts ook niet. Links aan de sawahkant geprobeerd en daar zat het arme beest vast in de modder met het water tot aan zijn buik en de zware radioset met accu's op zijn rug. Wij probeerden het paard te helpen. Een van de soldaten probeerde onder water de buik van het paard met zijn rug omhoog te drukken. Ze hebben de accu's en radioset van zijn rug moeten doen. We kregen orders om door te lopen. Toen wij als laatste drie van het peloton achterbleven bij de radiomensen. De anderen liepen maar door. We riepen nog dat ze moesten wachten. Ja, wij waren de laatste van die groep en zij, de radiomensen, met paard hadden geen wapens, enkel een pistool en een sten. En dat middenin vijandelijk gebied! Ik had de bren en de andere helper had een geweer. Tot overmaat van ellende begon het weer te regenen en in een oogwenk waren we doornat. De jongens stonden nog te zeulen en te trekken om het paard uit de modder en het water te krijgen. Het heeft bijna een uur geduurd. Teugel en halster waren gebroken. Later kwamen er nog 5 man van de Stoottroepen met een radio, die waren teruggestuurd om hun mensen te helpen.

Wij drie, de brengroep, gingen toen verder om ons bij ons eigen peloton te voegen. We waren juist bij een driesprong toen kapitein Wolzak aankwam en vroeg wat er was dat wij zo laat waren. We vertelden hem, waarom en hoe en moest "Saja" met de bren moederziel alleen achterblijven op de driesprong om de radioploeg te dekken. Tinus en Klaas Groen moesten met Wolzak mee.

41

Een luitn. van het I.V.G. kwam nog naar mij toe en vroeg of ik een handgranaat bij me had om een geboobytrapt huis te laten springen. Hij kreeg er een van de radiomensen. Ik kreeg nog een gevangene bij mij om te bewaken.

Eindelijk kwam de groep radiomensen met de vijf man van de Stoottroepen achter de heuvel vandaan met hun paarden. Ook het bewuste paard wat vastgezet had in de modder van de sawah. Daarna voorwaarts, nadat eerst het huis opgeblazen werd. Die luitn. kwam nog met een bende papieren terug. Bij de volgende driesprong stond een machtige bunker, goed gecamoufleerd. We kwamen de 1e compagnie nog tegen die links uit de sawah kwam. Er kwam ook nog een gedeelte van ons peloton terug om te kijken hoe het met ons ging. Van hen hoorde ik dat we de kali niet over konden, omdat het water fors hoger werd en bandjirde door de regenbuien. Een gedeelte met de zware mortieren was heelhuids kunnen oversteken. De laatste man was Sjir Timmermans die bijna meegesleurd en haast verdronken was door de stroming. Ze hebben hem er nog net op tijd uit kunnen halen. De rest van de mensen moest omlopen. Dat wordt uren later voordat wij in Reksosari zijn.

Ik kon slecht lopen op mijn kapotte schoenen. Hier en daar liep ik een hut binnen om bindtouw te zoeken, zodat ik de zolen kon vastbinden. Het werd een ellendige terugtocht. Er raakten soldaten achter. Ook ik sukkelde achter met mijn bren, dat loodzware kreng. De groot-majoor gaf het 6 kilometer van Reksosari ook op, terwijl hij niets te dragen had en ondersteund werd door zijn oppasser. Nog een paar maal gerust. Ik had honger en dorst.

Daarna weer heuvel op en af. Ik liep zowat op mijn wenkbrauwen en dacht: "Volhouden, volhouden" en op de heuvel probeerde ik te neuriën. Slof, slof ging het en de touwen om mijn schoenen waren weer versleten. Zo was het met vele jongens. Er lagen er een paar langs de kant van de weg, anderen liepen elkaar te ondersteunen. Na nog een helling was ik te moe en vroeg een waarnemer die niets te dragen had of hij de bren even kon overnemen, wat hij ook deed en ik slofte weer verder de helling op. Bovengekomen wat gerust en op de anderen gewacht. Daar stond Jan Seelen te wachten en heeft de bren van mij overgenomen en ik zijn stengun. De touwen van mijn schoenen waren weer doorgesleten en de zolen hingen weer los, daardoor raakte ik weer achter.

Eindelijk kwamen we bij de kapotte brug aan en daar wachtte twee carriers voor de meest vermoeide mensen. Ik in de carrier en kreeg een sigaret van die jongens. Spoedig kwam de rest van de doodvermoeide soldaten binnen ofschoon nog niet allen binnen waren. De arme paarden werden ontlast van de accu's en radiosets. Er moeten ook paarden met mortieren zijn. Ik geloof dat die al binnen waren of nog moesten komen. Of dat die nog over de kali zijn gekomen voordat die te hoog werd om over te komen. Afgeladen reden de carriers met Ambonezen, KNIL en K.L.militairen naar Reksosari. Om 18.30 u kwamen we daar aan. Overal waren we groepen soldaten gepasseerd. Ik zag Jan Seelen nog met de bren op zijn rug op een kilometer van het kamp en ik schreeuwde hem toe om de bren aan mij over te geven. Hij moest toch, nu zonder bren, verder lopen. Het was donker toen we in het kamp aankwamen.

42

Plenty belangstelling van de groepen die op tijd over de kali waren gekomen en al uren binnen waren. De kolonel (Brigade Commandant T brigade) was er ook. Die was kwaad. We waren ook 6 uur te laat binnen en hij zag hoe we mannetje na mannetje binnendruppelde. Kapot en doodvermoeid. Er werd koffie uitgedeeld en toen met de truck naar "Wieroe" naar de 2e compagnie.

Om 20.30 u in Tempoeran naar ons bivak. Vlug gegeten en gewassen en het bed in. Nu waren we als gebroken. Bah, nooit meer zo'n tocht! De dokter zal het wel merken. Het laatste restje energie knippen ze uit ons lichaam. Vanwege de kapotte schoenen zijn mijn voeten stuk gelopen. Maar dat muisje zal wel een staartje krijgen voor de actie commandant Koerselman!

Zondag 21 dec. 1947, Tempoeran.

Vanmorgen mijn bren en de magazijnen gepoetst, daarna wat gelezen. Ik kon niet slapen, werd steeds wakker. Ik wilde nog wat schrijven maar dat ging niet. Met moeite mijn dagboek geschreven. Ik ben nog moe en voel me gebroken. Vannacht vrij van wachtdienst, morgenvroeg om 6.00u weer met een kleine sectie op patrouille van (9 uur) ± 20 km en 21 kampongs doorzoeken en controleren. Dat is alles wat er te melden valt.

Ten velde door soldaat H.G. van Oosterhout,
2-II-6 RI Tempoeran Java.

Aanvullende gegevens: Ik zelf heb in Rotterdam Zuid gewoond en ben in de oorlog samen met mijn broer naar Limburg vertrokken, omdat mijn broer een oproep had gekregen om verplicht in Duitsland te gaan werken Van beroep was ik kleermakersleerling en in Limburg de staatsmijn Hendrik in. En dat was zwaar werk, als kleermaker met naald en als mijnwerker met afbouwhammer en schop, maar je, je wordt er gehard door. Mijn ouders zijn ook in de oorlog naar Limburg gekomen, zodat het gezin herenigd was. De bezetting in de oorlog zijn we redelijk door gekomen. Wel schade gehad toen in Geleen de staatsmijn Maurits gebombardeerd was. Toen kwam de bevrijding in sept.'44 en ik in oktober bij de bewakingstroepen bij Amerikanen en Engelsen dienst deed en ook bewaking van NSB-ers en Duitsers. In jan.'45 als OVW naar Duitsland bij de Amerikanen als bezetting en in mei'45 naar Frankrijk in Fournes in Depot. Daar zijn de compagnieën gevormd tot 1-2-6 RI. Wij zijn in augustus 1945 in Sittard terechtgekomen en 15 oktober vanuit Sittard via Engeland met de Nieuw Amsterdam naar Malakka Morib beach vertrokken en de Sommelsdijk naar Semarang zijn gedebatteerd, maart 1946 en in juni 1948 naar huis.